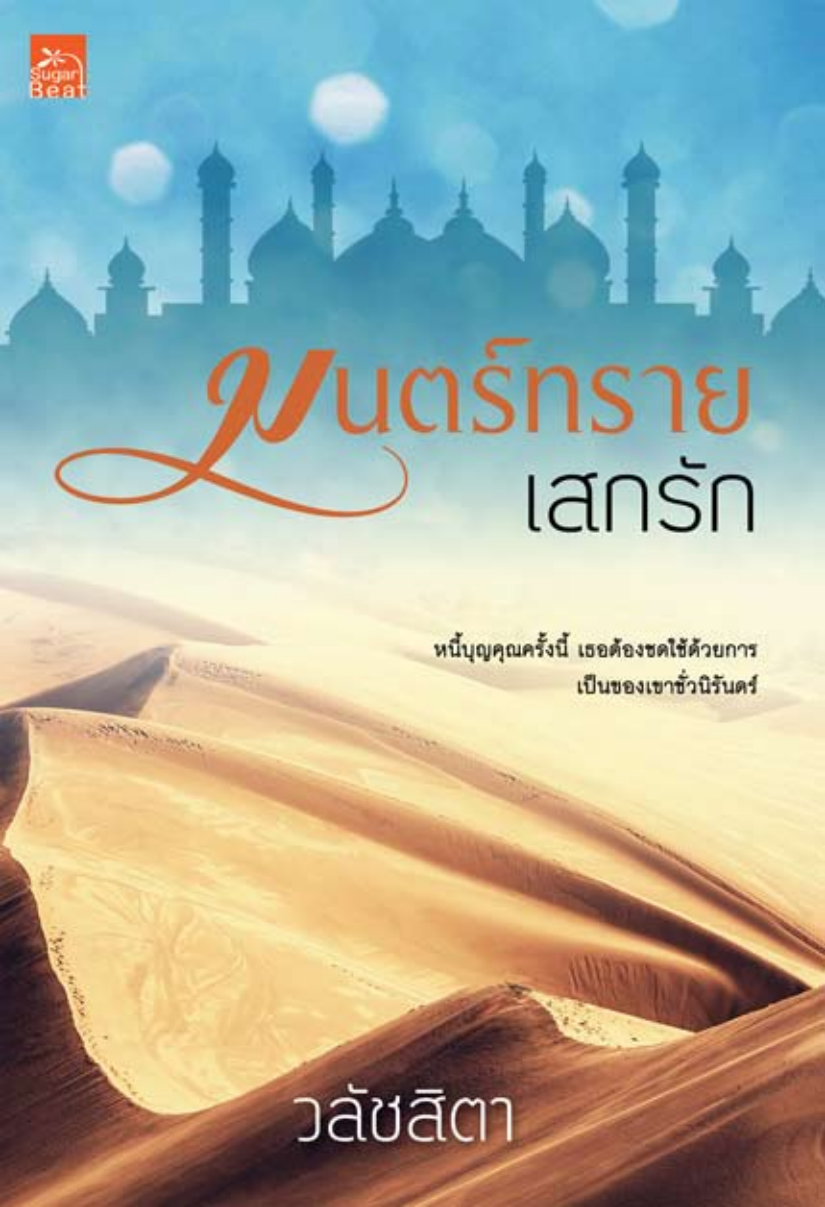

มนตร์ทราย เสกรัก

หนี่งคุณครั้งนี้ เธอต้องชดใช้ด้วยการ
เป็นของเขาชั่ววันรันดร์

วลัยลิตา

หญิงสาวร่างบอบบางที่กำลังจذبอยู่ด้วยเอกสารบนโต๊ะ หนังสือจนไม่ได้สนใจคนรอบข้าง ไม่ได้สร้างความประหลาดใจให้แก่คนในบ้านสักนิด ด้วยรู้กันดีว่า ยาสมีน บินดิ ฟาวซ์ อัล จาลาล บุตรสาวคนโตของเศรษฐีพ่อค้าพลอยไม่คิดยุ่งเกี่ยวกับใคร ไม่ใช่เพราะมีโลกส่วนตัวสูง แต่เพราะเธอไม่อยากจะสร้างความรำคาญใจให้แก่บิดา และไม่ยากทำให้คนเป็นแม่เลี้ยงอย่างสุริยาห์ไม่พอใจ

ยาสมีนเจียมเนื้อเจียมตัว ด้วยรู้ว่าตนเองเป็นลูกสาวของผู้หญิงที่ญาติทางฝ่ายชายไม่ยอมรับ แต่การได้รู้ว่าบิดารักมารดามากแค่ไหนก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้เธออดทนอยู่ที่นี่ได้ เดิมทีเธอไม่ได้อาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้ แต่อยู่ที่บ้านหลังเล็กๆ ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากบ้านหลังนี้นัก

แม้บิดาจะใส่ใจมารดาแค่ไหน แต่หญิงสาวก็เห็นสุริยาห์ชอบระรานท่านเสมอ ความซอกซำดยใจเป็นระยะเวลานับสิบปีทำให้มารดาของเธออ่อนแอ และเสียชีวิตไปเมื่อห้าปีก่อน นั่นเป็นเหตุที่ทำให้ยาสมีนต้องย้ายมาอาศัยร่วมชายคาเดียวกับแม่เลี้ยงและน้องสาวต่างมารดา

“ยังอยู่ในห้องเหมือนเดิมสินะ ไม่คิดจะออกไปไหนบ้างหรือคะพี่สาว”

เสียงเหน็บแนมของน้องสาวต่างมารดาไม่ต่างจากเสียงลมหรือเสียงนกเสียงกาสำนึก

ยาสมินไม่สนคนกระแนะกระแหน ซึ่งยามอยู่ต่อหน้าบิดาก็ดีแต่อดอดทน แบมือขอเงินใช้หาความสำเร็จสำราญตามประสาคนที่คบเพื่อนฐานะเดียวกัน ผิดกับเธอที่พยายามเรียนให้จบแล้วออกมาช่วยงานบิดา เพราะอยากให้ท่านเห็นความสำคัญ ด้วยคิดเสมอว่าเมื่อไม่มีมารดา บิดาก็คงไม่เห็นค่าของเธอ

“นี่! อย่าคิดว่าเป็นพี่แล้วฉันจะอ่อนข้อให้นะ ทำเป็นขยันไปก็เท่านั้นละ ยังไงคุณพ่อก็ไม่สนใจลูกของเมียที่ตายแล้วอย่างเธอหรอกนะ ยาสมิน เฮอะ! ก็แค่ดอกมะลิ จะสู้วอร์ดาร์...ดอกกุหลาบแบบฉันได้ยังไง”

มือบางที่กำลังจดตัวเลขลงสมุดบัญชีหยุดชะงัก

ใช่...ยาสมิน แปลว่า ดอกมะลิ และวอร์ดาร์ก็คือดอกกุหลาบ เธอไม่รู้ว่าใครกำหนดว่าดอกกุหลาบจะต้องนำสนใจกว่าดอกมะลิ แต่วอร์ดาร์ก็เอาเรื่องนี้มากระแนะกระแหนเธอได้บ่อยๆ และยาสมินก็เมินเฉยเพราะคิดว่าสักวันน้องสาวคงเลิกใช้เหตุผลนี้ แต่ดูท่าว่าวอร์ดาร์จะนึกคำอื่นไม่ออก

“วอร์ดาร์ ยาสมิน พ่อกลับมาแล้ว มาต้อนรับพ่อเร็ว” สุริยาห์ตะโกนบอกด้วยเสียงอ่อนหวาน

“คะ คุณแม่” วอร์ดาร์ขานรับเสียงหวานเช่นกัน ก่อนจะมองยาสมินอย่างเอาเรื่อง “อย่าเสนอหน้าออกไปต้อนรับคุณพ่อเด็ดขาด ไม่งั้นล่ะก็...เจอดีแน่”

ยาสมินส่ายหน้าและไม่คิดจะสนใจ เธอเดินผ่านหน้าวอร์ดาร์ก่อนยิ้มกว้างให้บิดา

ฟาววาร์ชมองบุตรสาวคนโตซึ่งสวมชุดคาฟตานสีเขียวยาวไม่ปักลายที่เขาเคยซื้อมาฝาก ผมสีน้ำตาลเข้มที่ปล่อยระไไปกับแผ่นหลัง

ขับให้ผิวซึ่งขาวเหมือนมารดาของเจ้าหล่อนน้อมมองยิ่งขึ้น

ทว่าเขาไม่ทันได้สวมกอดบุตรสาวคนโตให้หายคิดถึง วอร์ดาร์... หญิงสาวรูปร่างสูงโปร่งที่มีส่วนโค้งเว้ามากกว่าพี่สาวก็วิ่งเข้ามาสวมกอดแล้วกดจมูกโด่งลงกับแก้มสากของเขา

“คิดถึงจังเลยคะคุณพ่อ คราวนี้ไปนานเลยนะคะ มีอะไรมาฝากลูกบ้างมั๊ยคะเนี่ย”

“มีสิ พ่อซื้อมาเต็มท้ายรถเลย ให้คนขนลงมาแล้วก็เลือกกับแม่นะ เหลือให้พี่ของลูกด้วยล่ะ”

“พี่ยาสมินไม่ว่าหรอกค่ะ...ถ้าไม่ได้ จริงมั๊ยคะพี่ยาสมิน”

ยาสมินถอนหายใจเมื่อเห็นสายตาเอาเรื่องของวอร์ดาร์ ทว่าการได้เห็นหน้าบิดาก็ทำให้เธอสบายใจมากแล้ว

ฟาววซ์ซึ่งเกลียดสีหน้าของบุตรสาวก็พอเข้าใจ แม้เขาจะรักยาสมินมากกว่าวอร์ดาร์ ทว่าก็แสดงออกไม่ได้ ด้วยเกรงใจสุริยาห์ที่เป็นเมียตบเมียแต่ง ทั้งยังเป็นคนที่บิดามารดาของเขาหันมาหมายให้ แม้พวกท่านจะเสียชีวิตมาหลายปี แต่เขามีหน้าที่ของสามีที่ต้องปฏิบัติ เขาไม่อยากให้ใครมาว่ากลับหลังได้

“ยาสมินไปคุยเรื่องงานกับพ่อหน่อย เอาบัญชีเข้าไปหาพ่อด้วย”

“คะคุณพ่อ” ยาสมินรับคำ ก่อนจะหมุนสั้นเท้ากลับไปห้องของตัวเอง

สุริยาห์มองท่าทางมีลับลมคมในของสามีอย่างฉงน และเอ่ยรั้งเสียงหวาน

“คุณไม่พักสักหน่อยหรือคะ เดินทางมาเหนื่อยๆ อีกอย่าง... ยาสมินคงยังทำบัญชีไม่เสร็จหรอก ดูตอนนี้ก็เช้าจะได้อะไรขึ้นมา”

“ผมมีเรื่องจะพูดกับยาสมิน เป็นเรื่องสำคัญ”

“เรื่องอะไรคะ หรือว่าเรื่องแต่งงาน ยาสมินก็ถึงวัยที่จะมีคู่แล้วด้วย จริงๆ ท่านซิคก็ส่งคนมาทาบทาม ทำไมคุณไม่...”

“ท่านซีคอาเยะบอกว่าผมอีกนะสุริญาห์ ถ้าคุณชอบท่านมาก
นัก ก็ลองยกวรรดาให้ท่านสิ”

“เรื่องสิ! ท่านจะเอาลูกเราไปเป็นนางในฮาเร็มปะไร”

“นั่นนะสิ คุณเองก็รู้ว่าท่านอยากได้ยาสมินไปทำไม แล้วยัง
คิดจะส่งเธอไปอีก ไหนว่ารักยาสมินเหมือนลูกใจละ”

“รักสิคะ คุณนี่พูดอะไรแบบนั้น ยาสมินน่าสงสารออกกะคะ
ฉันก็แค่เห็นว่าเธอเรียนจบแล้ว ถ้าจะมีคู่ก็น่าจะหาคนที่เลี้ยงดูเธอให้
สุขสบายได้”

“เรื่องนั้นคุณไม่ต้องห่วงหรอก ไม่ว่าจะเป็นยาสมินหรือวรรดาห์
ผมจะไม่ให้ลูกต้องตกกระกำลำบากเด็ดขาด ตอนนี่ผมขอจัดการเรื่อง
ของยาสมินก่อน วรรดาห์ยังเรียนไม่จบนี่ คุณก็อย่าตามใจลูกนักล่ะ
ถ้ามันแต่ที่เขยจนเรียนไม่จบจะขายหน้าชาวบ้านชาวช่องแยะ”

“คะ วรรดาห์พยายามอยู่ คุณเองก็เห็น”

“ผมรู้ ก็แค่เตือน ยังไงคุณก็เป็นแม่ ลูกคงเชื่อคุณมากกว่าผม”

สุริญาห์มองตามแผ่นหลังของสามีด้วยความหงุดหงิด นางรี
อุตสำหรับหาทางเขี่ยยาสมินไปให้พ้นจากบ้านหลังนี้ แต่ฟาวาซ์ก็ยังไม่
สนใจ ทั้งที่ซีคอะมารีให้เงินตอบแทนก้อนโตขนาดนั้น ยังจะเก็บลูกสาว
ของเมียต่างแดนคนนั้นไว้อีก แค่เห็นหน้าแม่นั้นนางก็เจ็บใจนัก ถึงจะ
ได้เค้าน้ำนมๆ ของฟาวาซ์มาเกือบหมด แต่ผิวขาวราวกับหยวกกล้วย
ที่ทอดแบบมารดานั้นก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้สามีของนางรักและ
เป็นห่วงยาสมินมากกว่าสุริญาห์กับลูกสาวของนาง

“อย่าให้มีโอกาสเขี้ยว แม่จะเขี่ยให้พ้นจากบ้าน ไปแล้วไปลับ
ไม่ต้องกลับมาเลย” สุริญาห์พึมพำกับตัวเองด้วยความหงุดหงิด

ฟาวาซ์รับสมุดบัญชีจากบุตรสาวมาไล่อ่านตัวเลขและ
ตัวหนังสือที่เขียนอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยไม่มีที่ติ และอดคิดไม่ได้

ว่าหากเขายกบุตรสาวคนนี้ให้ผู้ชายบ้านอื่น ผู้ชายบ้านนั้นคงโชคดีที่ได้
สะใภ้หน้าตาสะสวยและมีความสามารถ

แม้เขาจะอยากยื้อเธอไว้ แต่ก็ทำไม่ได้ ด้วยรู้ว่ายายสมีนถูก
วอร์ดาร์เหินบั่นแค้นทุกวัน แม้ต่อหน้าเขาเธอจะไม่ทำเพราะมีฐิรญาห์
คอยปราม แต่ลับหลังทำบ่อยแค่ไหน เขาเองก็สุดจะรู้

แม้ฟาวาร์ชจะเป็นเศรษฐี มีรายได้มหาศาลในรัฐอาเมียร์ ทว่า
การมีลูกสาวเป็นที่ต้องตาของซีคแห่งรัฐนี้ก็ทำให้เขาเป็นห่วงเธอ
หากซีคอะมาร์ไม่ได้หวังจะให้ยายสมีนไปเป็นนางในฮาเร็ม และอีกฝ่าย
ยังหนุ่มแน่น เขาก็อยากจะพิจารณา

แต่ไม่ใช่เลย ซีคอะมาร์อายุปาเข้าไปห้าสิบกว่าปีแล้ว นอกจาก
จะไม่หนุ่มแน่น ยังมีนางในฮาเร็มอีกเป็นสิบเป็นร้อย จะไม่ให้เขา
เป็นห่วงยายสมีนได้อย่างไรกัน และเพราะเป็นห่วงเขาจึงได้ปรึกษากับ
เพื่อนรักที่เมืองฟาร์ยัตซึ่งเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยเหมืองพลอย

และโชคดีก็เป็นของฟาวาร์ช เมื่อลูกชายของเพื่อนรักสนใจยายสมีน
แอบมีใจให้เธอตั้งแต่เห็นครั้งแรก เมื่อครั้งที่เธอเพิ่งสูญเสียมารดา
เพื่อนรักของเขาจึงขอรับยายสมีนเป็นลูกสะใภ้ ซึ่งฟาวาร์ชก็เต็มใจจะ
ยกให้ นอกจากจะไม่ทำผิดต่อซีคอะมาร์ที่เขาอ้างว่ายายสมีนมีคู่หมั้น
คู่หม้ายอยู่แล้ว ยายสมีนยังจะได้อยู่กับคนที่รักเธอ ซึ่งมีฐานะทัดเทียม
และดูแลเธอให้สุขสบายได้

“ยายสมีนอยากจะทำอะไรหลังจากเรียนจบรีเปลา”

คนถูกถามโคลงคิระชะอย่างไม่ค่อยแน่ใจในคำถามของบิดานัก

“คุณพ่อหมายถึงอะไรคะ ลูกแค่อยากเรียนให้จบเพื่อจะได้
แบ่งเบางานของคุณพ่อ”

“แต่พ่อก็อยู่กับลูกตลอดชีวิตไม่ได้ และถึงพ่อจะไม่เห็น แต่พ่อ
ก็คิดว่าลูกอยู่ที่นี่คงไม่ได้สุขสบายนัก โดยเฉพาะลับหลังพ่อ วอร์ดาร์
คงแกล้งลูกไม่น้อยเลย”

“ลูกทนได้ค่ะ คุณแม่พูดเสมอว่าไม่มีใครรักลูกเท่าคุณพ่อกับคุณแม่อีกแล้ว และลูกก็รู้ว่าคุณพ่อรักคุณแม่”

“ยายมีน...พ่อก็ไม่เคยคิดจะขับไล่ลูก แต่ถ้าลูกแต่งงานกับอาตีส ลูกคงมีความสุขมากกว่านี้ ไม่ต้องมาผจญกับพี่น้องกระแนะกระแหนแบบนี้”

“แต่งงาน! คุณพ่อพูดเรื่องอะไรคะ ลูกไม่รู้จักเขา และไม่ได้รักเขา ลูกจะแต่งงานกับเขาได้อย่างไร”

“แต่เขารักลูก เขาแสดงเจตจำนงว่าต้องการจะแต่งงานกับลูก”

ยายมีนกัดริมฝีปากอย่างสุดทน แม้บิดาจะอธิบายและโน้มน้าวอย่างไร แต่หัวใจของเธอกลับร้องบอกว่าท่านกำลังขับไล่ไล่ส่งเธอไปให้พ้นจากที่นี่ ไม่ให้เธออยู่เกาะเกาะครอบครัวของเขา เธอก็เหมือนคนนอก ไม่ใช่คนในครอบครัวนี้ หากเป็นเช่นนั้น...เธอจะไปเอง!

“เข้าใจแล้วค่ะ คุณพ่อแค่อยากให้ลูกไปจากบ้านหลังนี้ ลูกก็จะไปค่ะ แต่ไม่ใช่การแต่งงาน ลูกจะไปอยู่กับนายพรที่ประเทศไทย ยังไงซะคุณน้าก็คงเป็นญาติคนเดียวที่พร้อมจะช่วยเหลือรับลูก”

“ไม่ได้!” ฟาววาร์ดวาดเสียงดังลั่น

ยายมีนเม้มปากแน่นแล้วขีดหน้าขึ้นอย่างไม่คิดจะยอม ทว่าไม่ทันได้ก้าวไปถึงประตูห้องทำงานเพื่อหนีหน้าบิดา ประตูก็ถูกผลักเข้ามาพร้อมด้วยร่างของสุริยาห์กับวอร์ดาร์

“เกิดอะไรขึ้นคะคุณพ่อ ได้ยินเสียงดังไปถึงด้านนอกนะ เอ...หรือว่าคุณพี่สาวทำอะไรให้คุณพ่อไม่พอใจ นี่! ทำแบบนี้มันไม่ดีเลยนะ ทั้งที่เป็นแค่...”

“หยุดนะวอร์ดาร์ ลูกไม่ควรพูดกับพี่เขาแบบนี้” สุริยาห์ตำหนิบุตรสาว ก่อนหันไปเอ่ยเสียงหวานกับยายมีนด้วยสีหน้าใจดี “ไหนเล่าให้น้าฟังซิว่าทะเลาะอะไรกับคุณพ่อ”

“ไม่ต้องถามอะไรทั้งนั้นแหละ” ฟาววาร์ดเอ่ยเสียงเข้ม

“คุณพูดอย่างนี้ เดี่ยวยาสมินก็เสียใจหรอกคะ มีพ่ออยู่แค่คนเดียว มาทำเป็นไม่ใส่ใจลูกแบบนี้ ได้ที่ไหนกันคะ”

“ยาสมินไปซังไว้ในห้อง ล็อกกุญแจประตูหน้าห้องด้วย”

“นี่มันอะไรกันคะ! คุณพ่อจะซังลูกเพื่อจับเข้าพิธีแต่งงานจริงหรือ” ยาสมินถามเสียงขึ้นจมูกบ่งบอกความดีใจ

“พ่อไม่อยากทำ แต่ลูกบังคับพ่อเองต่างหาก” ฟาววาร์ชเอ่ยด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ยาสมินสบตาบิดา แวดตาเธอแสดงให้เห็นถึงความเสียใจชัดเจน นั่นสะท้อนใจฟาววาร์ชยิ่งนัก

ทว่าเขาดัดสินใจไปแล้ว นี่คือนหนทางเดียวที่บุตรสาวจะรอดพ้นจากเงื้อมมือของซีคอะมาร์ แม้ยาสมินจะไม่เข้าใจในตอนนั้น แต่เขาก็หวังว่าสักวันหนึ่งหญิงสาวจะเข้าใจความปรารถนาดีที่เขาทำเพื่อเธอ

สุริยาห์สังเกตเห็นท่าทางเอาจริงเอาจังของสามีก็ใคร่รู้สัก จึงแก้มเอ่ยอย่างเป็นห่วงเป็นใย

“คุณจะซังยาสมินได้ยังไงกันคะ แบบนี้นั้น...”

“ผมสั่งให้ซังยาสมิน คุณก็ทำตามที่ผมสั่งสิ หรือคุณก็อยากโดน” ฟาววาร์ชขมขื่นด้วยความหงุดหงิด

สุริยาห์ได้แต่ยิ้มย่องในใจ แม้สงสัยว่าสามีจะยกยาสมินให้ใคร แต่ก็สนใจนางนักรที่จะได้เชิญเจ้าหล่อนไปให้พ้น และถ้าเป็นผู้ชายชั่วร้ายซะแล้ว ยาสมินต้องลำบากลำบาก ไปเป็นภรรยาของเศรษฐีเก่าๆ ก็คงจะดีมิใช่น้อย

“พาฟีไปที่ห้องไปเวิร์ดาร์”

“แต่ว่า...”

“จะขัดคำสั่งคุณพ่อไร” นางเอ่ยขัดบุตรสาวของตัวเองแล้วลอบยิ้ม

“ไม่ต้องหรอก ฟีไปเองได้”

“โอ้...แม่คุณ นี่คงน้อยใจคุณพ่อละสิ เดี่ยวน้ำจะช่วยพูดให้นะ หนูก็ยังเด็กแท้ๆ เพิ่งจะเรียนจบ คุณพ่อของหนูไม่น่ารีบจับหนูแต่งงานเลยนะ”

“ขอบคุณที่ห่วงค่ะ แต่คุณน้ำรีบล็อกแม่กุญแจนอกห้องเถอะค่ะ เพราะถ้าเกิดหนูหนีกลางดึก คุณน้ำจะลำบากเอานะคะ ถ้าคุณพ่อถามในวันพรุ่งนี้” ยาสมีนเอ่ยจบก็เข้าไปในห้องทันที

สุริยาห์มองประตูที่ยาสมีนแทบจะปิดกระแทกหน้านางด้วยความหมั่นไส้ท่าทางต่อต้านของหญิงสาว ทว่าการต้องแสดงเป็นแม่เลี้ยงที่แสนดีเพื่อหาทางจัดการที่หลังทำให้นางอดทนอดกลั้น

“คุณแม่คะ คุณพ่อจะให้แม่นี้แต่งงานกับใครนะ หรือว่าเป็นเศรษฐีแก่คราวพ่อ”

“แม่จะรู้ได้ยังไง ลองไปถามพ่อเรากันมั้ยละ”

วอร์ดายืมกริ้มพลางพยักหน้า ก่อนหันไปกระหยิ่มยิ้มย่องกับประตูที่สาวใช้กำลังล็อกแม่กุญแจตัวแข็ง เธออยากรู้มากกว่ายาสมีนจะทำอะไร เมื่อถูกจับขังไว้ในห้องแคบๆ แล้วเฝ้ารอการแต่งงานที่จะเกิดขึ้น

สุริยาห์กับวอร์ดายเดินเข้าไปในห้องทำงานของฟาววาร์ และเห็นเขากำลังคุยโทรศัพท์กับคนปลายสายอย่างเคร่งเครียด ชื่อของอีกฝ่ายที่ออกจากปากของสามีทำให้สุริยาห์ขมวดคิ้วมุ่น หากคนที่ยาสมีนจะแต่งงานด้วยคืออาดิล นั่นเท่ากับสามีนางส่งเจ้าหล่อนไปสู่ขสบายโดยแท้

นางไม่รู้หรือว่าอาดิลจะรักหรือไม่รักยาสมีน แต่เขายังหนุ่มแน่นอนาคตไกล แถมยังโสด ไม่มีคู่หมั้นคู่หมายที่ไหน หากแต่งงานกันก็เท่ากับยาสมีนคือภรรยาคนแรกของอาดิล และเจ้าหล่อนคงใช้ชีวิตอย่างมีความสุขจนใครๆ อิจฉา

ทว่านางไม่ต้องการให้ยาสมีนสุขสบายนี้

“เรียบร้อยแล้วเหรอสุริยาห์”

“คะ คุณจะให้ฉันทำอย่างไรกับยาสมีน แล้วทำไมต้องถึงขั้นขังเธอด้วยละ”

“ผมกับอาเหม็ดเห็นว่าถ้าเราดองกัน ผลประโยชน์ก็อยู่ในมือเราสองคน แล้วผมก็เห็นว่าอาดีลขยันทำมาหากิน ยาสมีนไปอยู่ที่นั่นก็ไม่ลำบาก”

“นั่นสินะคะ อาดีลเองก็ยังโสดด้วยใช่ไหมคะ”

“ใช่ ผมคิดว่ายาสมีนจะเข้าใจว่านี่เป็นเรื่องของผลประโยชน์ทางธุรกิจที่มีแต่ได้”

“ถ้าเป็นอย่างที่คุณว่าจริง ฉันจะช่วยพูด...”

“ไม่ต้องหวั่น ยาสมีนจะออกฤทธิ์ออกเดชยังงี้ก็ตามใจเจ้าตัวเองะ ยังไงเสียเดือนหน้าเธอก็ต้องแต่งงานกับอาดีลอยู่ดี”

“เดือนหน้าเลยหรอคะ ไม่เร็วไปหน่อยหรือ จะเตรียมตัวอะไรกันทัน”

“อาเหม็ดจะเป็นคนเตรียมทุกอย่างให้ ขอแค่คุณช่วยดูลูกก็พอแล้ว หาข้าวหาน้ำให้กิน อย่าให้คนทางโน้นรู้ว่าเราจับแกขังเหมือนสัตว์เลี้ยว จริงๆ ผมก็ไม่ได้อยากทำแบบนี้หรอก แต่คนอย่างยาสมีน ถ้าลงเชื่อว่าผมคิดจะส่งแกไปไกลๆ ก็คงเปลี่ยนความคิดไม่ได้ง่ายๆ แล้วยิ่งรู้ว่าผมคิดเรื่องผลประโยชน์ แกก็คงยิ่งเดือดจนหาทางหนีแน่ๆ”

“แล้วเธอจะหนีไปไหนได้ละคะ เธอมีบ้านอยู่ที่นั่นแค่ที่เดียว”

สุริยาห์ถามหยิ่งเชิง

“ยาสมีนเกิดและโตที่นี่ แต่เธอมีญาติของผกาอยู่ที่เมืองไทย เธอสามารถกลับไปที่นั่นได้ตลอด ทางนั้นก็อ้าแขนต้อนรับเธอ ที่เธอยอมอยู่ที่นี้ก็เพราะคำสั่งเสียของผกา และเพราะเชื่อคำของพ่อที่เป็นพ่อ”

“เมืองไทยหรอคะ ฉันไม่ยกทราบบว่าเธอติดต่อกับญาติของแม่

เธอด้วย”

“ยาสมีนไม่ค่อยเล่าอะไรให้ใครฟัง ไม่แปลกหรอกที่คุณไม่รู้ แต่ผมรู้มาตั้งแต่แรกแล้วว่าเธอติดต่อกับทางนั้นตั้งแต่เด็กๆ และผมก็ไม่คิดจะห้ามด้วย แต่ผมคงยอมให้เธอปฏิเสธการแต่งงานไม่ได้”

“ถ้ายาสมีนไม่อยากแต่งงาน ก็ไม่ต้องไปบังคับเธอสิคะ ให้วอร์ดาร์แต่งงานได้นี้”

“วอร์ดาร์ยังเรียนไม่จบเสียด้วยซ้ำ อีกอย่าง...ยาสมีนก็เป็นลูกคนโต แล้วทางนั้นก็จะบุตัวมาเอง เอาละ ผมขอตัวไปพักผ่อน ยังไงก็ฝากให้ช่วยดูแลยาสมีนด้วยนะสุริญาห์”

“ค่ะ” สุริญาห์รับคำแล้วถอนหายใจตามแผ่นหลังของสามี

ฟาววาร์ออกจากห้องทำงานแล้วมาหยุดยืนนั่งที่หน้าห้องนอน ของยาสมีน เขาเป็นห่วงความรู้สึกของบุตรสาว แต่ก็พยายามทำใจแข็ง แม้เขาจะบอกภรรยาว่าตนหวังเพียงผลประโยชน์ทางธุรกิจ ทว่าแท้จริงแล้วเขากลับว่ายาสมีนอาจถูกชีคอะมาร์ข่มเหง...เขาเป็นห่วงยาสมีนเท่านั้นเอง

ในขณะที่ฟาววาร์เดินผ่านห้องนอนของบุตรสาวเพื่อไปพักผ่อนบ้าง ยาสมีนก็นั่งกอดเข่าอยู่หน้าแลปทอปเครื่องบางของตัวเอง หญิงสาวตอบอีเมลของน้ำสาว โดยบอกเล่าความรู้สึกและเรื่องราวในตอนนี้ ทว่าพิมพ์ไปได้ครึ่งหนึ่งเธอก็ลบทิ้ง และทำซ้ำอยู่หลายครั้ง ก่อนถอนหายใจด้วยความเสียใจ

หญิงสาวไม่รู้ว่าจะทำไมบิดาถึงคิดจะจับเธอแต่งงานทั้งที่เธอเพิ่งอายุแค่นี้ ก่อนหน้านี้นานไม่เคยมีท่าทีหรือมีความคิดที่จะให้เธอแต่งงานเลย จะบอกว่าเป็นเพราะเธอเรียนจบแล้วก็ดูไม่น่าจะใช่ความคิดของบิดา

ยาสมีนขมวดคิ้วมุ่น ละมือจากคีย์บอร์ดแลปทอปแล้วกอดเข้า

ตัวเองแน่น ก่อนมองรูปถ่ายสมัยที่ตนยังเป็นนักเรียนซึ่งมารดายังมีชีวิตอยู่

“คุณแม่คะ...ลูกไม่รู้ว่าคุณพ่อคิดอะไร ทำไมต้องเร่งให้ลูกแต่งงานขนาดนี้ด้วยก็ไม่รู้ นี่มันก็ยุคไหนสมัยไหนแล้ว จะมาบังคับให้รักให้ชอบ มันทำได้ง่ายๆ ที่ไหนกันล่ะคะ คุณแม่เองอยู่กับคุณพ่อยอมทนให้คุณนำสุริยาหมั้นเหงกัเพราะรัก แต่ลูกไม่คิดเรื่องนั้นสักนิด ลูกจะไม่ยอมให้คุณพ่อบังคับได้หรอกค่ะ” ยาสมีนวางรูปถ่ายของมารดา ก่อนเกยคางลงบนเข่า

แม้หญิงสาวจะเชื่อฟังบิดามาตลอด ไม่เคยมีสักครั้งที่เธอจะดื้อรั้น ตรงกันข้ามเธอพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้ท่านยอมรับ ทว่าสิ่งที่บิดาทำกับเธอวันนี้ทำให้ยาสมีนอดคิดไม่ได้ว่า ไม่ว่าจะทำอย่างไร ท่านก็ไม่มีความยอมรับเธอเป็นแน่ หากเป็นเช่นนั้น...เธอจะหาวิธีหนีออกไปให้ได้

ร่างสูงสง่าในชุดดิษดาชาคอกกลมผ่านาสีดำนั่งพิงพนักนั่ง

ใบหน้าคมเคร่งเครียดขึ้นขณะฟังรายงานจากบรรดาสมาชิกผู้บริหารรัฐของตัวเอง แม้เขาจะดำรงตำแหน่งซีคแห่งรัฐชาฮาปียาได้ไม่ถึงสิบปีดี ทว่าก็พยายามที่จะทำให้ชีวิตของประชาชนภายในรัฐมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น และด้วยเป็นยุคสมัยใหม่ การกระทบกระทั่งกับรัฐข้างเคียงหรือประเทศข้างเคียงโดยส่วนใหญ่มิใช่ใช้การรบราฆ่าฟันทางทหารเพื่อแย่งชิงอาณาเขต แต่เป็นการแย่งชิงผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ

รัฐชาฮาปียามีอาณาเขตติดกับรัฐอิสระทั้งสี่ทิศ ทางทิศตะวันออกติดกับรัฐไรฮานซึ่งมีความเด่นในเรื่องการเกษตร ทางทิศเหนือติดกับรัฐไซลาห์ซึ่งเป็นรัฐที่ราบสูง มีภูเขา จึงมีผลผลิตทางการเกษตรเมื่อนาน และด้วยอากาศหนาวจึงส่งผลให้ทางเหนือของรัฐชาฮาปียามีอากาศหนาวด้วย ทิศใต้ติดกับรัฐฮาเซ็มซึ่งเป็นรัฐที่มีแร่เหล็กจำนวนมาก

มาก และผลิตอาวุธได้เป็นอย่างดี ส่วนทางทิศตะวันตกนั้นติดกับรัฐ
ธามิเยร์ซึ่งมีเหมืองพลอย ทั้งยังเป็นรัฐที่มีปัญหากับรัฐซาฮาเบียมาก
ที่สุด นั่นเพราะเหมืองทองอยู่ตรงกลางระหว่างสองรัฐ แม้เหมืองจะอยู่
ในรัฐซาฮาเบียมากกว่า แต่ทางรัฐธามิเยร์ก็คิดจะล้ำเส้นเข้ามา

“ทางเราได้ส่งจดหมายเตือนรัฐธามิเยร์ไปแล้วครับ ทางนั้นจึง
ถอนคนของตัวเองออกไป”

“ถ้าจันก็ดีแล้วนี่ แล้วปีนี้ราษฎรเป็นไง ผลผลิตทางการเกษตร
พอมัย”

เสียงทรงอำนาจของซีคหนุ่มทำให้ผู้ที่ดำรงตำแหน่งในสภาซึ่ง
ดูแลด้านผลผลิตทางการเกษตรเงยหน้าขึ้นสบตา ก่อนตอบคำถามที่
อีกฝ่ายอยากรู้

“คาดว่าต้องส่งจากรัฐไรฮานเพิ่มครับ เพราะเกิดภัยแล้งทางใต้
เมื่อหลายเดือนก่อน ทำให้มีผลผลิตทางการเกษตรน้อยกว่าปกติ ไม่พอ
สำหรับแจกจ่ายให้ราษฎรครับ”

“เบิกจากคลังทางการเกษตรก็ไม่พอหรืง”

“ไม่พอหรอกครับท่านซีค ต้องเก็บไว้ในยามฉุกเฉินด้วย”

“จันก็ส่งจากรัฐไรฮานเพิ่ม ฉันทอนุมัติให้ส่งเพิ่มได้”

นาซเซอร์ไม่เพียงเอ่ยปาก แต่ยังลงลายมือชื่ออนุมัติการซื้อ
ผลผลิตทางการเกษตรเพิ่ม

“ครับ”

“มีเรื่องอะไรอีกมั้ย”

บรรดาหัวหน้างานด้านต่างๆ ในสภามองหน้ากันเป็นสัญญาณ
บอกว่าวันนี้ไม่มีเรื่องที่ต้องการคำปรึกษาใดๆ อีก

“จันก็เลิกการประชุมแค่นี้ ท่านชามิล ฉันทมีเรื่องอยากจะปรึกษา
ขอให้ท่านช่วยอยู่ต่อสักครู่ได้มั้ย”

“ครับท่านซีค”

นาซเซอร์สบตากับคนสนิททั้งสามของตัวเอง เมื่อสามหนุ่ม
ค้อมศีรษะก่อนเดินตามคนในสภาออกไปนอกห้องประชุม ชายหนุ่มก็
ทรุดกายลงนั่งพลงมายมือให้ซามิลนั่งตรงข้ามตนเอง

“ฉันมีเรื่องเหมือนทองที่ติดกับรัฐธำเมียร์จะปรึกษาท่าน”

“ว่ามาได้เลยครับท่านซิค”

“ในช่วงปีที่ผ่านมา ธำเมียร์เองล้ำเส้นเข้ามาบ่อยครั้ง อาจเป็น
เพราะเราไม่ได้ทำสัญญากันเป็นลายลักษณ์อักษร ถ้าเราทำสัญญากัน
เป็นลายลักษณ์อักษร แบ่งเขตให้ชัดเจน มันจะดีกว่ามั้ย”

“จริงๆ แล้วทางรัฐธำเมียร์เองก็มีเมืองพลอยที่ให้ผลผลิตหลัก
ของรัฐ ไม่จำเป็นต้องหาผลประโยชน์จากเมืองทอง แต่การที่ทางนั้น
คอยล้ำเส้นเข้ามาแบบนี้ ก็เหมือนการโยนหินถามทาง หากท่านซิค
ไม่เดือดขาด ทางนั้นคงคิดจะเอาเมืองทองไปเป็นของตัวเองแน่ๆ”

“แล้วการทำสัญญาจะได้ผลดีหรือไม่ล่ะ”

“อันนี้ผมเองก็ยังไม่มั่นใจ เพราะมันระบุเขตค่อนข้างยากครับ
ช่องว่างระหว่างสองรัฐ...ทางทิศเหนือคือแม่น้ำสายใหญ่ ทิศใต้คือ
ช่องเขา จึงไม่มีการแบ่งเขตแน่ชัด แล้วทางนั้นก็คงไม่ยอมลงนาม
แบ่งเขตอย่างแน่นอน”

ซิคหนุ่มวัยสามสิบสองปีเป็นที่กล่าวขานในรัฐอิสระต่างๆ ว่า
เป็นหนุ่มเจ้าแผนการ สามารถรั้งตำแหน่งซิคและดูแลทั้งรัฐได้ทันทีที่
บิดาเสียชีวิตด้วยโรคประจำตัว ทั้งที่ขณะนั้นเขามีอายุเพียงยี่สิบห้าปี
เท่านั้น และระยะเวลาเพียงเจ็ดปีก็พารัฐซาฮาเบียให้อยู่รอด และเป็น
รัฐที่ร่ำรวยที่สุดในละแวกนี้ ทั้งยังได้รับความนิยมรวมถึงเคารพยกย่อง
จากบรรดาข้าราชการและประชาชน

“นั่นสิ ใครๆ ก็รู้ว่าซิคอะมาร์แห่งรัฐธำเมียร์เชี่ยวชาญดินแดนไหน
ไม่ยอมลงนามเซ็นสัญญาแบ่งเขตแน่นอน”

“ครับ แล้วท่านซิคจะทำอย่างไรครับ”

“คงต้องวางแผนเตรียมการเอาไว้แล้วละ ถ้าคราวหน้าล้าเส้นเข้ามาอีก ฉันจะไปคุยกับตาแต่นั้นด้วยตัวเอง”

“ท่านซีคต้องระวังตัวนะครับ ทางนั้นคงไม่ยอมง่ายๆ หรอกครับ”

“ก็เอาสิ ฉันไม่ยอมให้ธามิเอร์มาฉกฉวยผลประโยชน์จากเราทั้งที่เป็นดินแดนของเราหรอกท่านชามิล ถ้าผลผลิตของเราไม่พอส่งออกเราก็กินแยءเหมือนกัน ถ้าได้กำไรหรือเสมอตัว ฉันไม่ว่า แต่ถ้าขาดทุนฉันจะเอาคืนเป็นสิบเท่า”

ชามิลลอบสังเกตคนหน้าคมคล้ามที่ยิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์ ไม่ต้องให้อีกฝ่ายบอก เขาซึ่งผ่านร้อนผ่านหนาวมาหลายสิบปีก็พอจะรู้ว่าซีคนาซเซอร์สุมกับเป็นผู้นำเพียงใด ไม่ใช่เพราะอำนาจที่มีติดตัวหรือเพราะสายเลือดซีคแห่งรัฐซาฮาปียาจากรุ่นสู่รุ่น แต่เพราะซีคหนุ่มเป็นห่วงราษฎรและเห็นแก่ผลประโยชน์ของบ้านเมืองมากกว่า นี่ละ... ท่านซีคที่รัฐซาฮาปียาต้องการ

แต่ซีคนาซเซอร์ก็ยังขาดคุณสมบัติอยู่หนึ่งประการ นั่นคือขาดคู่ครองที่จะคอยสนับสนุนเท่านั้นเอง

2

ร่างบอบบางอิงกับกรอบหน้าต่าง มองลงไปด้านล่างก็เห็น
บิตาขึ้นรถคันโต จากที่เห็น...เธอพอจะคาดเดาได้ว่าท่านคงเดินทางไป
ต่างเมือง หากเธอจะหนีไป นี่ก็คงเป็นโอกาสเดียว

หญิงสาวมองผ้าปูที่นอนซึ่งเธอนำมาผูกต่อกันให้ยาวเพื่อใช้
ในการไต่ลงจากชั้นสองของบ้าน

ยาสมินชะงักเมื่อได้ยินเสียงกุกกักจากด้านนอกห้อง เธอรีบเก็บ
ผ้าปูเตียงยัดไว้ใต้เตียงนอนเพื่อซ่อนจากสายตาของคนที่อาจเปิดประตู
เข้ามา

เมื่อประตูบานหนักเปิดออก ยาสมินก็รีบทำตัวให้เป็นปกติ เธอมอง
ใบหน้าคมส้นน้ำผึ้งของน้องสาวต่างมารดา ตามด้วยสุริยาห์ และเลิกคิ้ว
ด้วยความสงสัยเต็มประดา ปกติแล้วสุริยาห์มักพยายามกล่อมเธอบ้าง
หรือพูดคุยก้าง แต่วอร์ด้าไม่เคยเข้ามาสักครั้งตั้งแต่เธอถูกจับขัง

“มีอะไรกันหรือคะ”

“น่าจะยากจะคุยกับยาสมินตรงๆ เพราะคุณพ่อของหนูไปทำธุระ
ต่างเมือง กว่าจะกลับก็อีกหลายวัน ดีไม่ดีอาจเป็นสัปดาห์”

“ได้สิคะ คุณน่าจะคุยเรื่องอะไรคะ แล้ววอร์ด้าจะคุยเรื่องนี้
ด้วยหรือคะ”

แม้ยาสมินจะเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงสุภาพมีมารยาทแค่ไหน แต่
วอร์ดาก็รู้สึกได้ว่าพี่สาวกำลังรวนเธอ เจ้าหล่อนจึงไหวไหล่ ก่อนนั่ง
ลงบนเก้าอี้ใกล้โต๊ะทำงานอย่างถือวิสาสะ

“อีกไม่กี่สัปดาห์ยาสมินก็ต้องเข้าพิธีแต่งงานแล้ว หนูจะยอม
แต่งงานหรือจ๊ะ”

“ยอมหรือไม่ยอมแล้วหนูจะทำอะไรได้ละคะน้ำฮูริญาห์ ในเมื่อ
หนีไปไม่ได้เหมือนกัน”

“ไม่ว่าเธอเตรียมจะหนีอยู่แล้วหรือกรี ฉันไม่ใช่คนตาถั่วนะยะ
ฉันเห็นเธอซ่อนผ้าปูเตียงยาวเป็นเมตรๆ นั้นไว้ใต้เตียง” วอร์ดาก็
เอ่ยเสียงสละบัด

“มันเป็นโอกาสเดียวของฉัน คุณพ่อไม่ยอมออกไปไหนเลยทั้ง
สัปดาห์ นี่คือโอกาสของฉัน”

“ทำแบบนั้น คุณแม่ฉันก็เดือดร้อนนะสิ”

“ใครจะสนล่ะ ฉันไม่อยากแต่งงาน และฉันจะไปจากที่นี่”

“งั้นน้ำจะช่วย”

“คุณแม่! คุณแม่จะไปช่วยมันทำไมนะ ถ้าคุณพ่อรู้เราต้องตาย
แน่ๆ คุณพ่อต้องโทษว่าเราปล่อยยให้มันหนีนะ แล้วถ้าคุณพ่อโกรธขึ้นมา
จริงๆ จะทำยังไงล่ะ”

“แต่ยาสมินเป็นพี่สาวของคุณนะวอร์ด้าห์”

ยาสมินหรีตามองแม่เลี้ยงสลับกับใบหน้าของวอร์ด้าห์อย่าง
ซึ้งใจ เธอพอจะเข้าใจนิสัยและความต้องการของวอร์ด้าห์ดี ด้วยรู้ว่า
อีกฝ่ายไม่เคยหวังดีหรือคิดดีกับเธอสักนิด เพราะคิดว่าเธอคือลูกสาว
นอกสมรสของบิดา แต่ฮูริญาห์...เธอไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายคิดอย่างไรกันแน่
ไม่รู้ว่าหวังดีหรือหวังร้าย

“เธอกำลังทำให้ฉันกับคุณแม่ชวยนะ ยายตัวชวย”

“ฉันไม่ได้ขอร้องให้ช่วย ก็แค่ตอบตามความจริงเท่านั้น”

“ดูสิคะคุณแม่ จะไปช่วยคนแบบนี้ทำไมกันคะ” วอรรดาห์เอ่ยเสียงดังลั่นห้อง

“อย่าเอ็ดไปสิวอรรดาห์ เกิดพวกแม่บ้านได้ยินคงเอาไปบอกพ่อเรา ได้เรื่องกันพอดี”

“ได้ยีนก็มีปัญหา ไม่ได้ยีนก็มีปัญหาอยู่ดีนั่นละคะคุณแม่ ทางที่ดีจับมันมัดไว้จนกว่าจะถึงวันแต่งงานไม่ดีกว่าหรือคะ”

“แบบนั้นก็เป็นการบังคับนะสิ แม่ไม่เห็นด้วย ถ้าลูกไม่ยอมแต่งงานกับใคร แม่ก็จะไม่บังคับ เพราะงั้น...แม่จะไม่บังคับยาสมีนเหมือนกัน” สุริยาห์หันหน้าไปมองยาสมีนพลางคลีโย้ม “ให้น้ำช่วยนะ ยาสมีน น้ำรู้จากพ่อของหนูว่าหนูอยากไปอยู่กับญาติที่เมืองไทยใช่ไหม”

“คะ คุณน้ำจะช่วยยังไงหรือคะ”

“คืนนี้จะมีการขนพลอยไปต่างเมือง น้ำจะให้หนูซ่อนตัวไปด้วย พอสบโอกาสหนูก็หนีลงจากรถแล้วกัน”

“คุณน้ำแน่ใจหรือคะว่าหนูจะไม่ทำให้คุณน้ำลำบาก”

“ไม่ต้องห่วงหรอก น้ำจะหาทางพูดกับพ่อของหนูเอง แต่ตอนนี้หนูอย่าเพิ่งกระโดดกระตักไปนะ เดี่ยวน้ำจะเอาอาหารเข้ามาให้ทาน เอาแรงชะหน่อยก็แล้วกัน”

“ขอบคุณนะคะที่ช่วย คุณน้ำต้องเดี๋ยรร้อนเพราะมาช่วยหนูแน่เลย”

“ไอ้! คุณแม่ฉันต้องเดี๋ยรร้อน เธอก็จำใส่หัวเอาไว้ด้วยล่ะว่า คุณแม่ฉันมีบุญคุณท่วมหัวแค่ไหน”

“พอได้แล้ววอรรดาห์ พุดแบบนี้กับพี่มันไม่ดีนะ ถึงจะไม่ใช่แม่เดียวกัน แต่ก็มีพ่อคนเดียวกันนะวอรรดาห์”

“ไม่เป็นไรหรอกคะคุณน้ำ หนูไม่ตำหนิวอรรดาห์หรอก”

“พัก่อนชะ แล้วเก็บของที่จำเป็นไปก็แล้วกัน น้ำช่วยได้เท่านั้นละ”

“แค่นี้ก็มากพอแล้วละคะ ขอขอบคุณจริงๆ ค่ะ”

วอร์ด้าห์มองหน้าพี่สาวต่างมารดาด้วยความหงุดหงิด ก่อนก้าว
ฉับๆ ตามมารดาออกจากห้องนอนของยาสมีน

เธอเดินไปขวางมารดาแล้วเอ่ยถามอย่างฉุน “คุณแม่ไปช่วย
มันทำไมกันคะ เกิดคุณพ่อทราบ เรามีช่วยกันแย่เธอคะ”

“ไม่ตีไร ยาสมีนจะได้ไปจากบ้านเราซะที”

“ไปจากบ้านเราก็คืออยู่หอค่ะ แต่แบบนี้ก็เท่ากับมันไปสบาย
แล้วทิ้งเรื่องยุ่งๆ ให้คุณแม่จัดการนะสิคะ แล้วไหนจะให้มันซ่อนตัวใน
รถส่งพลอยหนีไปนอกเมืองอีก คุณแม่จะไม่ช่วยมันมากไปหน่อยหรือ”

“ช่วยให้มันไปอยู่กับชีคอะมาร์นะสิ”

วอร์ด้าห์เลิกคิ้ว ไม่เข้าใจคำพูดของมารดาเท่าไรนัก เธอไม่เห็น
จะเข้าใจสักนิดว่าการช่วยเหลือยาสมีนคราวนี้ไปเกี่ยวอะไรกับชีค
อะมาร์

“แล้วมันไปเกี่ยวอะไรกับท่านชีคล่ะคะ ลูกไม่เข้าใจ อยู่ดีๆ
คุณแม่ก็นึกจะใจดี จะช่วยเหลือมัน คุณแม่คิดอะไรกันแน่คะ”

“มาทางนี้มา เสียงดังแบบนี้เดี๋ยวยาสมีนก็คงได้ยินหมด
เสียแผนกันพอดี”

“อะ...อู๊บ!”

สุริยาห์ตะปบปากวอร์ด้าห์ให้เงียบเสียง ก่อนรีบลากตัวบุตรสาว
เดินไปที่ห้องนอนเพื่อพูดคุยเรื่องสำคัญ เพราะนางไม่อยากจะให้เรื่องนี้
รู้ไปถึงหูของยาสมีนจนเสียแผนที่ตัวเองคิดไว้

“แผนอะไรคะคุณแม่”

“แม่จะส่งตัวยาสมีนให้ชีคอะมาร์ ลูกคงจำได้ว่าชีคอะมาร์เคย
ส่งคนมาขอยาสมีนไปเป็นนางในฮาเร็มหลายครั้งแล้ว แต่พ่อของลูก
ก็บอกรัด อ้าวว่ามีคุณหมั่นคุณหมายอยู่แล้ว นี่ก็คงร่วมมือกับอาเหม็ด
ยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว”

“ได้นกสองตัวยังไงคะ ลูกไม่เห็นว่าการทำงานนั้นแต่งงานกับ

อาดิลจะมีผลดีอะไรมากมาย”

ฐิริญาห์ส่ายหน้า นึกระอาความคิดตื่นเงินของบุตรสาวตัวเองนัก
“ลูกคิดอะไรขึ้นๆ ไปนะวรรตาร์ ลูกไม่รู้หรือว่าอาดิลมีอนาคต
ไกลแค่ไหน อายุไม่ถึงสามสิบปีก็เข้ามาดูแลกิจการแทนอาเหม็ดจะ
เต็มตัวอยู่แล้ว ลูกลองคิดดูสิว่า ถ้ายาสมีนแต่งงานกับอาดิลมันจะดี
แค่ไหนล่ะ นอกจากจะส่งไปให้พ้นจากมือชีคอะมาร์แล้ว ยังมีผล
ประโยชน์ด้านธุรกิจที่มีค่านับร้อยนับพันล้านอีก คราวนี้ละ ยาสมีนคง
สบายไปทั้งชาติ ส่วนลูกก็ไม่ว่าจะได้แต่งงานกับใคร เกิดต้องแต่งไป
เป็นเมียรองคงอกแตกตายกันล่ะ”

“เมียรองแบบแม่ของยาสมีนนั่นนะหรือ ลูกไม่เอาด้วย
หรอกค่ะ”

“ใช่ เพราะฉันลูกต้องเป็นคนแต่งงานกับอาดิล แล้วแม่ก็จะส่งตัว
ยาสมีนไปให้ท่านชีค เข้าไปอยู่ในฮาเร็มแบบนั้นคงไม่ได้ออกมาหรอก
ลูกของแม่ก็จะได้สุขสบาย ส่วนน้องยาสมีนก็ต้องทรมานกับการ
เป็นของเล่นของท่านชีคนั่นเอง”

“นั่นสิคะ แหม...ท่านชีคมีนางในฮาเร็มเป็นสิบเป็นร้อย ยาสมีน
ก็แค่ไปถูกใจท่าน แถมอายุป็นนั้นแล้วด้วย ส่งมันไปทรมานแบบนี้
สิคะ สะใจดีออก”

“ใช่ เพราะฉันลูกก็ต้องเล่นไปตามน้ำ เดี่ยวแม่จะเอาอาหาร
เข้าไปให้มันกิน ใฝ่ยานอนหลับให้นิดหน่อย”

“แล้วคุณแม่จะส่งมันไปในวังได้ไงล่ะคะ”

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะ ก็รถคันนั้นเป็นรถขนพลอยไปส่งให้ท่านชีค
แล้วแม่ก็โทร. ไปบอกให้ท่านเตรียมต้อนรับไว้แล้ว รู้มั้ยว่าท่านชีคดีใจ
และตบรางวัลให้แม่กับลูกได้ขอบปึงด้วยนะ”

“จริงหรือคะ ฉันลูกจะร่วมมือทุกอย่างเลยคะ”

“ดีจ้ะ ส่วนเรื่องคุณพ่อ เราก็แค่บอกว่าน้องยาสมีนหนีตามผู้ชาย

ไปแล้ว พุดทุกวัน กรอกหุบบ่อยๆ ซึ่คร้านคุณพ่อของลูกจะคล้อยตาม
แล้วก็เลิกสนใจมัน”

วอร์ดาร์พยักหน้ารับพลางยิ้มกว้างอย่างสะใจที่จะได้เชิญพี่สาว
ต่างมารดาไปให้พ้นหูพ้นตา และที่สะใจยิ่งกว่าคืออีกฝ่ายไปตกระกำ
ลำบากจนน่าสมเพช

“คุณแม่จะให้ลูกทำอะไรบ้างคะ”

“ไม่ต้องหรอก เดี่ยวแม่จะเอาอาหารเข้าไปให้มัน แม่เตรียม
ยานอนหลับไว้แล้ว ใช้สักหยดสองหยดก็คงจะได้ล้มนั่ง พอให้สะลึมสะลือ
หลับตอนอยู่ในรถพอดี”

“แบบนี้ก็ดีสิคะ”

“ก็ดีนะสิ เดี่ยวแม่ไปจัดการเรื่องนี่เอง ลูกก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ไป
นอนอ่านนิยายสารในห้องนอนก็ได้นะ เวลาคุณพ่อถาม ลูกก็บอกว่า
ไม่รู้เรื่องอะไร”

“ค่ะคุณแม่”

สุริยาห์มองตามแผ่นหลังของบุตรสาวที่ออกจากห้องนอนของ
นางด้วยความเป็นห่วง แม้ว่าวอร์ดาร์จะสวย มีเสน่ห์ และรู้จักใช้ให้
เป็นประโยชน์ก็จริง แต่ลูกสาวของนางฉลาดเฉลียวได้ไม่ถึงครึ่งของ
ยาสมิ่นเสียด้วยซ้ำ นอกจากจะเรียนไม่เก่งแล้วยังไม่ทันคนและอ่อนต่อ
โลกเหลือเกิน หากนางไม่คอยช่วยจัดการทุกอย่างให้ละก็...วอร์ดาร์
ต้องลำบากในภายภาคหน้าเป็นแน่

แม้ฟาวซ์จะไม่เคยแสดงออกหรือพูดออกมาตรงๆ ว่ารักยาสมิ่น
มากกว่าวอร์ดาร์ แต่ใช่ว่านางจะดูไม่ออก เพราะเขาแสดงออกชัดเจน
ว่ารักผกา...มารดาของยาสมิ่นมากกว่านาง การที่ไม่แสดงออกต่อหน้า
ยาสมิ่นก็เพราะเขารักเจ้าหล่อนมาก ไม่อยากให้นางกับวอร์ดาร์เอาจิน
เป็นข้ออ้างในการรังแกหญิงสาว และเพราะเหตุนี้แหละ นางจึงกลัวใจ
ของสามีนัก เกิดเขานึกอยากยกทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดให้แก่ยาสมิ่น

แล้วออร์ตาห้จะได้อะไรเล่า นี่จึงเป็นทางเดียวที่นางจะกำจัดยาสมิน
ไปให้พ้นทาง

เสียงพูดคุ้ยจ้อกแจ้กจอแจจนน่าหวนหวนทำให้คนที่กำลัง
อยู่ในห้วงนิทราขมวดคิ้วมุ่น เธอจำได้ว่าซ่อนตัวในรถที่เต็มไปด้วย
กล่องบรรจุพลอยที่บิดาจะให้คนไปส่งตามร้านในเมืองต่างๆ รวมไปถึง
รัฐอิสระใกล้เคียงๆ เพราะเธอนอนไม่ค่อยหลับมาหลายคืน เมื่อรับประทาน
อาหารเข้าไปมาก บวกกับการซุกตัวในรถก็ทำให้เธอผล็อยหลับไป

ยาสมินมองสถานที่ที่ตัวเองอยู่ ก่อนมองชุดที่เธอสวมใส่ เธอ
ไม่เคยมีเสื้อผ้าแบบนี้

หญิงสาวผุดลุกขึ้น มองชุดสีทูลสีชมพูตัวยาวคลุมเข่าแขนยาว
ถึงข้อมือ ทว่าไม่สามารถปกปิดบิกินีสีขาวได้ นอกจากชุดที่ชวนให้
ประหลาดใจแล้ว อีกอย่างที่เธอประหลาดใจไม่แพ้กันนั่นคือ...

นี่มันที่ไหนกัน!

ยาสมินมองเตียงสี่เสาที่ตกแต่งด้วยม่านลูกไม้แปลกตา ไม่ใช่
เตียงแบบที่บ้านของเธอ ข้าวของเครื่องใช้ก็ดูหรูหราเกินกว่ามาก ความ
แปลกตาทำให้เธอรีบยับเท้าหมายจะเดินไปที่หน้าต่าง แต่เสียง
กระพรวนแปลกๆทำให้เธอก้มมองข้อเท้า

กระพรวนข้อเท้า...

เธอไม่เคยสวมของแบบนี้ ไม่แม้แต่จะคิด แล้วนี่มันอะไรกัน

ยาสมินกรีดร้องในใจ เธอชักรู้สึกไม่ชอบมาพากลเสียแล้วสิ
ไอ้สิ่งที่เจออยู่นี้ไม่ใช่เรื่องปกติสักนิด ต้องมีอะไรผิดไปจากที่คาดคิด

เสียงกุกกักหน้าประตูห้องที่เหมือนกับถูกปิดอย่างหนาแน่นเพื่อ
ป้องกันไม่ให้เธอหนีทำให้ยาสมินจ้องประตูเขม็ง หญิงสาวเบิกตากว้าง
เมื่อเห็นสวาร์วอรรชอันอันฉิวเฉิบปรายตามองเธอพร้อมรอยยิ้ม

“ตื่นได้แล้วสินะ จันทิ์ดีเลย เตรียมตัวปรนนิบัติท่านซีคได้แล้ว”

“ท่านซีค! พูดเรื่องอะไรคะ”

“ก็แม่เลี้ยงของเธอส่งตัวเธอมาเป็นของแถมกับพลอยที่ส่งเข้าวัง ท่านซีคนะสิ”

“ส่งเข้าวัง นี่ย่าบอกนะว่านี่เป็นวังของท่านซีคอะมาร์แห่งธามาเรียร์”

“จะว่านั้นก็ไม่ได้ผิดหรอก ที่นี้อยู่ในเขตวังของท่านซีค แต่จริงๆ แล้วเป็นฮาเร็มของท่าน”

“ฮาเร็ม! แล้วทำไมฉันถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะ”

“เธอไม่ได้เต็มใจมาอยู่ที่นี่หรอกเหรอ”

ยาสมีนสายหน้าดิก เธอจะอยากอยู่ที่นี้ได้ยังไง เธอต้องการหนีจากบิดาไปหาน้ำสาวที่ประเทศไทยต่างหาก ไม่ได้คิดจะมาเป็นนางในฮาเร็มของใครเสียหน่อย สุริยาห์เองก็ต้องการจะช่วยให้เธอหนีไปได้แท้ๆ

หญิงสาวขมวดคิ้วด้วยความสงสัยครมครัน ออคิดไม่ได้ว่านี่อาจเป็นแผนของสุริยาห์ตั้งแต่แรกก็เป็นได้ จริงอยู่ว่าไม่เคยมีครั้งใดที่นางจะทำตัวร้ายกาจกับเธอ ไม่เคยพูดจาไม่ดีใส่ ทว่านางก็เคยทำร้ายมารดาของเธอ เคยพูดให้ต้องเจ็บช้ำจนตรอมใจตาย คนแบบนั้นหวังดีกับเธอ คิดจะทำสิ่งดีๆ ให้เธอจริงหรือ

“จะเต็มใจหรือไม่เต็มใจ เธอก็ถูกส่งเข้ามาแล้ว และการต้อนรับเธอให้มาอยู่ในฮาเร็มก็เป็นคำสั่งของท่านซีค เพราะท่านสั่งไว้นั้นแหละ พวกเราถึงได้ไปพาเธอออกจากรถคันนั้นไงล่ะ”

“ท่านซีครู้ได้ไงว่าฉันจะถูกส่งมา”

“แหม...”

ยาสมีนเงยหน้ามองคนที่จับผ้าโปร่งสีหวนขึ้นปิดปากแล้วหัวเราะคิกๆ เมื่อเธอถามเหมือนเด็กสาวอ่อนต่อโลก ก่อนก้มหน้าครุ่นคิด

“ก็แม่เลี้ยงของเธอเข้ามารับเงินค่าตัวเธอจากท่านชืดเมื่อวานขึ้น แล้วก็นัดแนะว่าจะส่งตัวเธอมาเมื่อคืนนะสิ อาจะโท. มาบอกก่อน เธอจะออกมาละมั้ง เห็นพวกสาวๆ ที่ไปปรนนิบัติท่านชืดบอกว่า แม่เลี้ยงเธอนะร้ายนัก วางยานอนหลับลูกเลี้ยงด้วย นี่เธอคงถูกหลอก มาละสิ”

ยาสมินม้มปากแน่น แน่นนอนว่าเธอโดนหลอกมา แล้วแบบนี้ จะให้เธอทนอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ไม่มีทางซะละ เธอจะหนีไปจากที่นี่ให้ได้

“เอาเถอะ ฉันละส่งสารจริงๆ เอาเป็นว่าฉันจะอ้างกับท่านชืด ว่าเธอมีรอบเดือน ไม่สบาย ขอผิดไปก่อนสักหนึ่งสัปดาห์ อยู่ทำใจที่นี่ แหละ แล้วก็อย่าคิดหนีเป็นอันขาด เพราะทหารวังคงไม่ปล่อยให้เธอ ไปได้หนีหรอก”

“ขอบคุณนะค่ะ”

อีกฝ่ายเหยยคางยาสมินขึ้นสบตา ก่อนจะถอนหายใจ ยาสมิน ไม่ใช่นคนแรกที่ถูบบังคับให้มาอยู่ในฮาเร็ม ทว่าสาายตาเอาเรื่องแบบนี้ แหละที่น่ากลัว เธอไม่ยอมงอมืองอเท้ารอรับชะตากรรมของตัวเองเป็นแน่

“ฉันพูดจริงๆ นะ อย่าคิดหนีเป็นอันขาด แต่ถ้าอยากรู้ว่าจริง เท็จแค่ไหนก็ลองดูแล้วกัน เพราะถ้าเธอหนีครั้งหนึ่งแล้ว จากนั้น ก็จะถูกทหารฮาเร็มเฝ้าดูในระยะประชิด ตามติดจนเหมือนเงาเป็นแน่ เว้นแต่ฉลาด หนีแล้วหนีให้พ้น แต่ก็นั่นละ ไม่เคยมีใครทำได้สักที”

ยาสมินไม่คิดจะรับคำ อย่างไม่เสียเธอก็จะหนีไปจากที่นี่ เธอ ไม่อยากเป็นนางในฮาเร็มของใคร ไม่อยากถูกเอาไปเหมาคิดว่าเป็น ผู้หญิงเช่นนั้น หากเป็นไปได้เธอก็อยากจะหนีไป...หนีให้พ้นทั้งการถูก บิดาบังคับให้แต่งงานและจากชืดอะมารซึ่งใครๆ ก็บอกว่าเป็นชืดเฒ่า จอมเหิน เธอไม่ยอมเด็ดขาด!

“เธอคงไม่ฟังคำพูดฉันสินะ ฉันอายุปาเข้าไปสี่สิบแล้ว อยู่ที่นี่ มาตั้งแต่เริ่มสาว อยู่จนได้เป็นหัวหน้านางในฮาเร็มทั้งหมด เคยเห็น

พวกที่ถูกบังคับมาแบบนี้เยอะเยอะ แต่ยังไม่เคยเห็นใครมีสายตา
เคียดแค้นได้เท่าเธอสักนิด ฉันรู้สึกถูกชะตากับเธอก็เลยเตือน ถ้าไม่ฟัง...
ฉันก็จนใจ แต่ให้รู้ไว้เลยว่าฉันไม่คิดจะช่วยเธอจนตัวเองลำบาก
หรอกนะ ถ้าเธอถูกจับได้ ฉันจะไม่ช่วยเด็ดขาด”

“ฉันไม่ได้บอกว่าจะหนีสักคำ”

“หิ สายตาของเธอมันบอกหมดแล้วละสาวน้อย เอาเถอะ คิด
ดีๆ ก็แล้วกัน ถ้าจะหนีก็ต้องหนีให้พ้น ถ้าไม่พ้น เธอนั่นแหละที่จะแย่
เพราะเท่ากับเป็นการย่นระยะเวลาที่ฉันยื้อไป”

“ขอบคุณอีกครั้งนะคะ”

ยาสมีนมองคนที่โบกมือให้ราวกับจะบอกว่าไม่เป็นไร อีกฝ่าย
ถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนเดินออกจากห้อง แล้วปิดประตูลงกลอน
ด้านนอกไว้อย่างแน่นหนา

เธอไม่คิดจะอยู่เฉยๆ รอวันไปปรนนิบัติผู้ชายแบบซิคอะมาร์
อย่างแน่นอน ทว่า...ที่โกรธ ที่โมโหก็เพราะตัวเองดันไปหลงเชื่อคนที่
ทำร้ายมารดาซ้ำแล้วซ้ำเล่าอย่างสุริยาห์

เธอน่าจะเชื่อสัญญาตาณของตนเอง น่าจะรู้ว่าอีกฝ่ายไม่มีทาง
หวังดีกับตน แต่ดันคิดว่าอีกฝ่ายอาจรู้สึกผิดเลยอยากชดเชยให้เธอ...
ซึ่งยาสมีนคิดผิด คิดผิดไปจริงๆ

ชายร่างหนานั่งอยู่บนโซฟาหลุยส์ โบนาที่ร่วงโรยตามวัย
มีรอยยิ้มกว้างอย่างอารมณ์ดี ขณะมองบรรดาสาวหน้าตาสะสวย
รูปร่างดีที่สวมชุดเซ็กซี่ซึ่งไม่ได้ปกปิดเรือนร่างนัก บ้างนั่งบนพรมขนสัตว์
บ้างนั่งบนโซฟาตัวเดียวกันเพื่อปรนนิบัติพักรวากับเขาคือเทพเจ้า

แม้เขาจะเป็นผู้มีอำนาจที่สุดในรัฐธามิเยร์ ทว่าก็เป็นรัฐอิสระ
เล็กๆ ที่ยังต้องพึ่งพาการทำงานของประชาชน ซึ่งมีอาชีพหลักคือ
การค้าขายและผลิตพลอย เนื่องจากเป็นรัฐที่เต็มไปด้วยเหมืองพลอย

“ท่านชืดครับ มีจดหมายติดต่อมาจากชีคนาสเซอร์แห่งรัฐซาฮาบียาครับ”

“ว่ามาสิ”

“ชีคนาสเซอร์ขอเข้าพบท่านในวันพรุ่งนี้ครับ”

“เรื่องอะไรกันจึงอยากมาพบฉัน”

“คงเป็นเรื่องเหมืองทองที่เราลี้เส้นเข้าไปครับ ผมได้ข่าวว่าเพราะปีที่ผ่านมามีเราลี้เส้นเข้าไปบ่อย จนทางนั้นผลิตทองคำไม่พอในการส่งออก และอาจขาดทุน ทางนั้นอาจคิดจะมาเจรจาตกลงเป็นลายลักษณ์อักษร”

“หึ! คิดว่าฉันจะยอมตกลงกับเด็กปากไม่สั่นกลืนน้ำนมแบบนี้รู้งิ ฝันไปเถอะ”

“แต่ทางนั้นส่งจดหมายมาขอเข้าพบในวันพรุ่งนี้ะครับท่าน”

“ก็ให้เข้ามาสิ ฉันจะเตรียมสาวๆ ไว้ปรนนิบัติ อยากรู้กันว่าคนหนุ่มแบบนี้จะไม่สนใจ ไม่หลงใหลไปกับสาวงาม นายไปบอกกาเนีย...คนคุมสาวในฮาเร็มนะ บอกว่าฉันสั่งให้คัดเลือกสาวในฮาเร็มที่สวยงามๆ เอาใจเก่งๆ ไว้ต้อนรับชืดจากซาฮาบียา”

“ครับท่านชืด”

“มีอะไรอีกมั๊ย ถ้าไม่มีก็ออกไปได้แล้ว”

“ครับท่านชืด”

คนแฉ่งขาวค้อมศีรษะแล้วออกจากห้อง สวมทางกับคนรับใช้สาวที่สวมชุดมิดชิด เจ้าหล่อนเดินไปยอบตัวลงเพื่อรายงานชืดอะมาร์

“ขออนุญาตค่ะท่านชืด คุณสุริยาห์และลูกสาวมาพบท่านชืดตามนัดแล้วค่ะ”

“งั้นก็ไปเชิญเธอเข้ามาสิ” อะมาร์คลี่ยัมอาร์มณี

ร่างงดงามอยู่ในชุดมิดชิด ทว่าก็นั่นทรวดทรงของเจ้าตัวด้วยเป็นเดรสสีดำปกปลายพลิ้วพัน มีฮิญาบคลุมศีรษะ แม้จะเป็นชุดมิดชิด

ทว่าความงดงามของวอร์ดาก็ยังเป็นสิ่งที่สังเกตของอะมาร์

อะมาร์กระตุกมูมปาก จริงอยู่ว่าวอร์ดาสวยผุดผาด ผิวสี
น้ำผึ้งก็ดูเนียนเรียบจนน่าสัมผัส ทว่ายาสมีนที่มีผิวขาวแตกต่างกันไป
กอบกับดวงตากลมโตสีทราวียที่ดูฉลาด และแก้มขาวเนียนของเจ้าหล่อน
น่าสนใจยิ่งกว่า เป็นเหตุให้เขาปรารถนาจะได้ตัวยาสมีนมาปรนนิบัติ
แทนคนเป็นน้องสาวที่ดูเหมือนจะไม่ต้องปราบอะไร...จากท่าทางที่
ตั้งใจอ่อยเขาแบบนั้น

“มาแล้ววีสุริยาห์ นั่งก่อนสิ” อะมาร์ผายมือไปทางโซฟาหลุยส์
ตัวที่อยู่ถัดไป

เหล่าสาวงามรีบยกของว่างมาให้สุริยาห์ ขณะที่วอร์ดานั่ง
ติดกับมารดา เธอสงสัยนักกว่าทำไมชีคอะมาร์จึงเลือกยาสมีนแทนเธอ
ทั้งที่ใครๆ ก็บอกว่าเธอสวยกว่ายาสมีนนัก หญิงสาวจึงตั้งใจใช้สายตา
ยั่ววนชีคอะมาร์เต็มที่ขณะที่มารดาพูดคุยกับเขา

หญิงสาวรู้ว่าชีคอะมาร์เองก็คงรู้ว่าเธอตั้งใจยั่ว เพราะดูจาก
สายตาที่อีกฝ่ายจับจ้องเธอทั้งที่ยังคงพูดคุยกับมารดาเธอนั้นบ่งบอก
ได้เป็นอย่างดี แม้วอร์ดาก็จะยังบริสุทธิ์ผุดผ่อง ทว่าก็เข้าใจความ
ต้องการของบุรุษเพศ เพราะเธอมักใช้เสน่ห์ของตนกับพวกผู้ชายบ่อยๆ

อะมาร์เดินเข้าไปหาวอร์ดานี้ เขาเชยคางเจ้าหล่อนขึ้น จับจ้อง
ดวงหน้าคมที่ถอดแบบมาจากมารดาอย่างไม่ผิดเพี้ยน และยิ้มมูมปาก
ก่อนจะเอ่ยกับสุริยาห์

“ลูกสาวของเจ้ากิงดงามไม่แพ้เจ้าเลเยนะสุริยาห์ แต่ฉันยังสนใจ
ลูกเลี้ยงของเจ้าอยู่ ไม่เช่นนั้นล่ะก็...ฉันจะขอลูกสาวของเจ้ามารับใช้
อีกคน”

“ท่านชีคก็พูดเกินไป ลูกสาวดิฉันยังเด็กน่ะคะ ยังไม่ยี่สิบปี
ดีเลยคะ ดิฉันขอไว้ก่อนเถอะนะคะ”

อะมาร์หัวเราะว่า ไม่คิดจะสัญญาหรือรับคำใดๆ ทั้งสิ้น

“เจ้ารู้หรือไม่รู้ริญาห์ ลูกเลี้ยงของเจ้านี่ร้ายกาจไม่เบาเลยนะ นางพยายามหนีออกจากฮาเร็มถึงสองครั้งแล้วในลับดาห์นี้ แต่คงไม่มีครั้งที่สามอีก เพราะคืนนี้ฉันจะจัดการให้มันเรียบร้อย”

“ท่านซิคนี่ใจเย็นจ้ะเลยนะคะ” วอร์ด้าห์เอ่ยเสียงหวาน “ทำไมถึงปล่อยไปเป็นอาทิตยส์ละคะ”

“นั่นก็เพราะ...”

เสียงไวววายด้านนอกทำให้อะมาร์ชะงัก เขามองดูคิ้วมุ่นอย่างไม่ชอบใจเสียงอีกทีก็คริกโครมนัก จึงเรียกทหารด้านนอกเข้ามารายงานเรื่องที่เกิดขึ้น

“มันเกิดอะไรขึ้น!”

“เออ...มีนางในฮาเร็มหนีออกไปนอกวังครับ”

“หนีได้ยังไง แล้วเป็นใครกัน”

“เธอชื่อยาสมีนครับ เห็นว่าฉวยโอกาสตอนที่พวกผู้หญิงกำลังยุ่งกับการเตรียมต้อนรับซิคนาซเซอร์ในวันพรุ่งนี้ครับ”

อะมาร์ชมวดคิ้วมุ่นอย่างครุ่นคิด ก่อนหันไปบอกสองแม่ลูกให้กลับไปก่อน

ทั้งคู่พากันเดินตามสาวใช้ที่นำทางออกไป ปล่อยให้อะมาร์ออกคำสั่งกับทหารเสียงกร้าว

“ไปจับกลับมาให้ได้ ถ้าทำไม่ได้ฉันจะลงโทษมันทุกคน”

“ครับท่านซิค”

อะมาร์โมโหจนขบگرامแน่น ทว่าเพียงครู่เดียวก็คลายออก ยาสมีนอีกแล้ว...เธอจะหรือจะหนีเขาพ้น ไม่ว่าจะอย่างไรเธอก็หนีไม่พ้นหรอก ไม่ว่าเธอจะเดินบนแคไหน หนีไปอย่างไร แต่ในแผ่นดินธาเมียร์นี้...เขาเป็นใหญ่ เธอหนีเขาไม่พ้นอย่างแน่นอน

3

ร่างสูงสง่าของหนุ่มผิวแทนที่สวมดิชดาซาสีขาวทับด้วย
มิชล่าห์สีดำขลิบทองเนื้อดีบ่งบอกถึงฐานะของตัวเองเดินดูตลาด
หน้าวังของรัฐบาลเมียอย่างเพลิดเพลิน พร้อมทหารคนสนิททั้งสามที่สวม
ดิชดาซาสีเข้ม

“ไปทางตลาดแล้ว จับตัวมาได้!”

เสียงโวยวายของทหารทำให้สี่หนุ่มจากต่างแดนหันไปมอง

พวกเขาเห็นหญิงสาวร่างบอบบางแต่งกายผิดแผกไปจากคนอื่น
ที่สวมชุดมิดชิด เธอสวมเดรสผ้าชีทูลสีขาว ซึ่งมองทะลุเห็นบิกินี
สีเดียวกันได้อย่างชัดเจน

ยาสมินรู้ชะตาตัวเองดี หากวันนี้หนีไม่พ้น...เธอต้องตายทั้งเป็น
แน่นอน เมื่อเห็นว่าทุกคนเตรียมตัวเพื่อต้อนรับชีวิตจากต่างเมือง เธอก็
ฉวยโอกาสที่คนคุมกำลังซูลมุนหนีมา ทว่าทหารวังก็หูไว ได้ยินเสียง
กระพรวนข้อเท้าที่เธอพยายามเอาออกแต่ก็ไม่สำเร็จ

หญิงสาวพยายามขอความช่วยเหลือจากพ่อค้าแม่ค้า ทว่าทุกคน
กลับเมินเฉยและก้มหน้าหลบตาเธอ

ยาสมินผินหน้าไปมองทหารที่วิ่งกวาดเธอเข้ามาใกล้ขึ้น

ปึก!

ร่างบอบบางกระแทกกับร่างสูงจนทรุดลงกับพื้นทันที หญิงสาว
เงยหน้ามอง เห็นชายหน้าคมจับจ้องเธอหนึ่ง จึงส่งสายตาค้อนวนอน
ขอร้องเขา เธอจะต้องหนีให้พ้นจากทหารพวกนี้ให้ได้

นาซเซอร์มองดวงหน้าแดงก่ำจากการวิ่งหนี รูปร่างสมส่วนที่
แทบปิดไม่มีคทำให้ชายหนุ่มมองนิ่งราวกับตกตะลึง เท้าขาวเนียน
เปลือยเปล่าบ่งบอกว่าเธอหนีออกมาจากวังนั่นทั้งแบบนั้น

ชายหนุ่มดึงร่างบอบบางให้ยืนขึ้นแล้วโอบเอวเธอให้แนบกับ
ลำตัวเขา ก่อนหันไปมองคนของตัวเองเป็นสัญญาณว่าเขาจะช่วยผู้หญิง
คนนี้

“อยากให้ช่วยรีเปลา กำลังหนีคนพวกนั้นใช่ไหม” เขาเอ่ยเสียง
ห้าว

“คุณจะช่วยฉันใช่ไหม”

นาซเซอร์มองมือบางที่สั่นเทาบ่งบอกว่าหญิงสาวหวาดกลัว
ทหารพวกนั้นมากกว่าเขาที่เป็นคนแปลกหน้า ร่างของเธอแทบจะ
ทรุดลงกับพื้นเพราะความอ่อนแรงหากเขาไม่ช่วยพยุงไว้ เธอดูบอบบาง
ราวกับแก้วแสนเปราะง่าย

ชายหนุ่มพยักหน้ารับคำของยาสมีน ก่อนซ่อนร่างของเธอขึ้น
เขาหมุนสั่นเท้าแล้วพยักหน้าให้ทหารคนสนิทของตัวเอง ทว่าไม่ทัน
ได้ก้าวเดินไปไหน เสียงของทหารก็ดังขึ้นในระยะประชิด และเล็ง
อาวุธมาที่นาซเซอร์

ยาสมีนเบิกตากว้าง กำสาบเสื้อมิชลาร์ห์แน่น บ่งบอกว่ากำลัง
กลัว

“ฉันจะกลับที่พัก จัดการทางนี้เสร็จแล้วตามกลับไปละ”

“หยุดอยู่ตรงนั้น แล้วส่งผู้หญิงมาให้เรา ผู้หญิงคนนี้เป็นของ
ท่านซีคอะมาร์”

นาซเซอร์ไม่สนใจสักนิด ชายหนุ่มยังคงก้าวเท้ายาวๆ ไปทาง

ที่พักของตัวเอง ทหารของซีคอะมาร์คิดจะลั่นไกปืน ทว่าทหารคนสนิทของนาซเซอร์ไวกว่า เขาลือกคอทหารของธามิเยร์ ก่อนกระชกข้างหูอย่างเอาเรื่อง

“นั่นคือซีคนาซเซอร์แห่งรัฐซาฮาบียา ถ้าอยากเปิดศึกกันก็ทำร้ายท่านซีคของเราได้เลย”

ขณะที่ทหารคนสนิทจัดการทหารของซีคอะมาร์ตามคำสั่งของเจ้านาย นาซเซอร์ก็พาคนที่ตัวเองช่วยเหลือไปยังที่พักซึ่งตัวเขาอาศัยอยู่ชั่วคราว

“ปล่อยฉันลงก็ได้ล่ะคะ ฉันเดินไหว”

“ใกล้ถึงแล้วละ ว่าแต่...เธอชื่ออะไร”

“ยาสมีนค่ะ”

“ทำไมถึงได้หนีออกจากวังมาล่ะ อยู่ที่นี่ไม่สบายรึไง”

ยาสมีนกัดริมฝีปาก เธอจะสบายได้อย่างไรกัน ให้เธอไปเป็นนางในฮาเร็ม ต้องถูกผู้ชายหั่นกามที่อายุมากกว่าบิดามากอด แค่นี้...เธอก็ขยะแขยงเต็มที

นาซเซอร์จับจ้องดวงหน้าสวยหมดจดที่เขาถูกใจอย่างประหลาด แม้จะเห็นรูปร่างที่อยู่ในเดรสผ้าชีทวนจนทะลุปรุโปร่งและสะดุดตาเขา ทว่านัยน์ตากลมโตสีทราวยและผิวขาวอมชมพูของเธอต่างหากที่ทำให้เขาผลอยยื่นมือไปช่วยเหลือ ทั้งที่ไม่เคยคิดจะทำแบบนี้มาก่อน

“ว่าไงล่ะ บอกฉันไม่ได้รึไง ฉันช่วยเธอจากทหารพวกนั้นนะ”

“เออ...ฉันไม่ได้เต็มใจจะไปอยู่ในฮาเร็มของท่านซีค ฉันพยายามจะหนีมาสองครั้งแล้ว”

“แต่ก็ถูกจับกลับไปสินะ ไม่มีใครคิดจะช่วยเลยหรือไง” นาซเซอร์เอ่ยถามเสียงขรึม

“ไม่ค่ะ ทุกคนกลัวทหารนะคะ ใครจะมาช่วยนางบำเรอที่อยู่ในฮาเร็มกันล่ะคะ”

“แล้วทำไมถึงยังหนีอีกล่ะ”

“ถ้าวันนี้ฉันไม่หนีก็คงต้องตายทั้งเป็นแน่ๆ เลย ค็นนี่ท่านซีค
เจาะจงให้ฉันเข้าไปรับใช้หลังจากยึดด้วยข้ออ้างมานับสัปดาห์”

“เธอยังไม่เคย...”

“ไม่ค่ะ คนที่ดูแลที่นั่นช่วยอ้างเหตุผลให้ ฉันก็เลยยังไม่ได้
ปรนนิบัติท่านซีค” ยาสมีนเอ่ยชัด และพูดต่อเสียงเบา “นี่อาจเป็น
บทลงโทษที่ฉันหนีคุณพ่อมาก็ได้”

นาซเซอร์ซมวดคิวมนเมื่อเห็นคนพูดก้มหน้าลงราวกับเสียใจ
นักหนา ชายหนุ่มเซยคางเธอขึ้นสบดวงตากกลมโตที่บ่งบอกความ
เด็ดเดี่ยวทว่าก็อ่อนแอในที่ ยิ่งทำให้เขาอยากตระกองกอดเธอแนบกาย
ไม่รู้หรือกว่าเธอเคยเจออะไรมา แต่เขาตัดสินใจที่จะดึงเธอออกมา
แล้ว...ไม่ใช่ดึงเธอออกจากซีคอะมาร์ แต่เพื่อความต้องการของตัวเอง
ที่จะพาเธอกลับไปที่วังของเขาต่างหาก

“ฉันไม่คิดว่าแค่นี้จะหนีจากซีคอะมาร์พ้นหรอก เธอคิดว่าไงล่ะ
ยาสมีน”

“ค่ะ ฉันคงทำให้คุณเดือดร้อน”

“ฉันเต็มใจจะช่วยเธอเอง และจะช่วยให้ถึงที่สุด บอกฉันมาสิ
ว่าเธออยากให้ฉันช่วยอะไร”

ยาสมีนเงยหน้ามองเขาเต็มตา ใบหน้าหล่อเหลา ไม่ว่าจะมอง
มุมไหนเธอก็เห็นว่าผู้ชายคนนี้ช่างใจดีเหลือเกิน แม้เขาจะทำเพราะ
สงสารเธอ แต่เธอก็นึกขอบคุณเขา

ชายหนุ่มทำให้ยาสมีนรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นอะลาดินซึ่งบังเอิญ
ไปได้ตะเกียงวิเศษในนิทานที่มารดาเคยเล่าให้ฟังสมัยเธอยังเด็ก
และผู้ชายตรงหน้าคือยักษ์จินนี่ตนนั้น

“ให้ฉันช่วยเธอได้มั๊ย ไม่ว่าจะอยากให้ช่วยอะไรก็ตาม ฉันยินดี”

“ฉันอยากไปจากที่นี่ค่ะ ไปจากท่านซีคอะมาร์ ไปจากธาเมียร์

ถ้าคุณช่วยฉันได้จริงๆ ไม่ว่าคุณอยากให้ฉันตอบแทนยังไง ฉันก็จะทำ
ฉันสัญญาค่ะ”

“ฉันจะช่วยให้เธอได้ออกจากรัฐอาเมียร์เอง” นาซเซอร์เอ่ยพร้อม
รอยยิ้ม ทั้งที่กำลังคิดอย่างเจ้าเล่ห์

“ขอบคุณนะคะ ฉันจะได้ไปหาคุณน้ำที่เมืองไทยแล้ว”

นาซเซอร์ไม่ได้สนใจฟังนัก เพราะไม่ว่าเธอจะอยากไปที่ไหน
ที่เดียวที่เจ้าหล่อนจะได้ไปก็คือวังชาฮาปียาเท่านั้น

“ว่าแต่ครั้งนี้หนีออกมาได้ยังไงล่ะ ถ้าเคยหนีออกมาถึงสองครั้ง
คนคุมก็น่าจะจับตามอง”

“ฉันได้ยินพวกผู้หญิงพูดกันว่าท่านชีคจะให้เตรียมสาวสวย
ลีลาเด็ดไว้ต้อนรับท่านชีคต่างรัฐในวันพรุ่งนี้ จะให้พวกเธอหลอกล่อให้
ท่านชีคคนนั้นหลงใหล ท่านชีคอะมาร์คงหวังผลประโยชน์อะไรสักอย่าง
มัง”

“ก็คงจะเป็นอย่างนั้น”

นาซเซอร์ยิ้มมุมปาก ชีคอะมาร์ดูถูกเขามากเกินไป แม้เขาจะ
ดำรงตำแหน่งนี้ไม่ถึงสิบปี แต่ไม่ได้หมายความว่าเขาจะอ่อนต่อโลก
และรู้ไม่ทันเกมเจ้าเล่ห์ของอีกฝ่าย เขาไม่คิดจะปล่อยให้ประชาชนและ
รัฐชาฮาปียาต้องเดือดร้อน อีกอย่าง...เขาไม่หวั่นไหวเพียงเพราะผู้หญิง
หรือก เว้นก็แต่...

ชีคหนุ่มมองดวงหน้าสวยของยาสมีน ยอมรับว่ารู้สึกหวั่นไหว
กับนัยน์ตากลมโตสีทราयीที่ซ่อนขึ้นมองอย่างอ่อนวอนขอร้องไห้ให้เขา
ช่วยเหลือ ยิ่งเห็นสภาพของเธอ เขาก็ยิ่งหวั่นไหว

ตอนนี้...เธออยู่กับเขา และเขาจะไม่ยอมเสียอะไรก็ตามที่
ปรารถนา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเหมืองทอง หรือแม้แต่ผู้หญิงที่ชื่อยาสมีน
คนนี้

“ขอโทษนะคะ ฉันยังไม่รู้จักชื่อของคุณเลย แล้วคุณมาจาก

ที่ไหนคะ”

“ฉันชื่อนาซเซอร์ มาจากรัฐซาฮาบียา”

ยาสมีนคลีอี้ม ก่อนกุมข้อเท้าของตัวเอง เพียงสัมผัสกระดูกพรุน ข้อเท้าเธอก็ไม่ชอบใจ อยากจะเอาออกเสียเหลือเกิน ท่าทางของเจ้าหล่อนทำให้นาซเซอร์ขมวดคิ้ว และพอจะเข้าใจได้อย่างไม่ยากเย็นนัก ชายหนุ่มหยิบมิดชิดของตัวเองแล้วตัดกระดูกพรุนข้อเท้าทั้งสองข้างของเธอออกทันที

“ขอบคุณค่ะ”

“ไม่เป็นไร ค่ะ นี่เธอคงต้องนอนกับเราที่นี่ พรุ่งนี้ฉันจะเข้าไปหาชีคอะมาร์ ถึงตอนนั้นเธอก็ต้องไปกับฉัน ฉันจะพาเธอออกจากที่นี่ โดยที่ไม่ให้ชีคอะมาร์ได้ตามเธออีก”

“คุณทำได้หรือคะ”

“เชื่อกันหน่อยสิ บอกแล้วไงว่าถ้าเธอขอ ฉันก็จะช่วย แต่ตอนนี้เราคงต้องพาเธอไปหาเสื้อผ้าที่ดีกว่านี้ แม้มันจะสวย แต่ก็คงไม่เหมาะสมเท่าไรหรอก จริงมั๊ยล่ะ”

ยาสมีนก็มองสภาพของตัวเองก่อนพยักหน้ารับ ชายหนุ่มผูกคอตายจากโซฟาแล้วเดินนำยาสมีนให้เดินตามเขาไปยังตลาดที่ตอนนี้อยู่ใต้เงาของชีคอะมาร์

เมื่อพวกเขาเดินออกจากที่พัก คนของนาซเซอร์ก็กระซิบกระซาบกับเจ้านายของตัวเอง ชายหนุ่มยิ้มมุมปากแล้วเหลือบมองคนข้างกาย เขาไม่คิดมาก่อนว่าชีคอะมาร์จะปรารถนาในตัวของยาสมีนขนาดนั้น

“ชีคอะมาร์อยากเจอฉัน หลังจากเปลี่ยนชุดของเธอแล้ว เราจะไปที่นั่นกัน”

“คุณจะช่วยฉันไหม๊ จะไม่พาฉันไปส่งคืนให้เขาไหม๊”

“ฉันสัญญากับเธอแล้วนะยาสมีน เพราะงั้นก็เชื่อฉันได้เลย”

“คะ ฉันเชื่อคุณ”

ชีคหนุ่มคลีโยม มั่นใจว่ายาสมินคงไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร อาจคิดว่าเป็นเศรษฐีจากรัฐซาฮาราบียา แต่เขาไม่คิดจะอธิบาย ในเมื่อเธอไม่ได้ถาม เขาก็ไม่จำเป็นต้องบอกอะไร อย่างไรก็ตามเสียเธอก็คงจะได้รู้ในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้าอยู่แล้ว เขาจึงไม่หวังลึกคิดว่าเธอจะรู้ถึงฐานะที่แท้จริงของเขา

ชีคเผ่าโมโหนัก เมื่อรู้ข่าวจากทหารว่ายาสมินหนีไปเจอกับชีคหนุ่มที่เขาปรามาสว่าปากไม่ลั่นกลืนน้ำมัน จึงออกคำสั่งให้ทหารของตัวเองไปเชิญอีกฝ่ายเข้าพบ คราวแรกชีคนาซเซอร์ยอมเข้าพบหลังจากเขาเชิญทันที ทว่าเวลาต่อมากลับส่งคนของตัวเองมาแจ้งว่าการเดินทางที่ยาวนานทำให้เหนื่อยล้า และขอเปลี่ยนมาเข้าพบเขาในวันรุ่งขึ้น

ทว่าตอนนั้นก็ถึงช่วงเย็นของวันที่ชีคนาซเซอร์นัดแล้ว อะมาร์ยังไม่เห็นวีแววของอีกฝ่ายเลย เขาไม่คิดว่าชีคหนุ่มจะมากลេ่ให้ได้ถึงเพียงนี้ ราวกับรู้ว่าตัวเองถือไพ่เหนือกว่าแล้วคิดจะใช้ให้เป็นประโยชน์ แม้จะจริงอยู่ก็เถอะ ทว่าการให้เขามารอแบบนี้...มันจะมากเกินไปแล้ว

“นี่มันจะให้ฉันรอไปจนถึงเมื่อไหร่” อะมาร์वादเสียงห้าว

ทุกคนในห้องพากันเงยบกริบ ด้วยรู้ถึงอารมณ์ที่พลุ่งพล่านของเจ้าเหนือหัวในแผ่นดินรัฐฮาเมียร์ดี พวกเขาได้แต่ก้มหน้า ไม่เว้นแม้กระทั่งสาวสวญุ่นน้อยหม่นน้อยที่คอยปรนนิบัติชีคแห่งฮาเมียร์

ทหารองครักษ์ที่คอยเฝ้าอยู่หน้าห้องโถงเห็นชายร่างสูงสง่าพร้อมด้วยทหารคนสนิท และร่างบอบบางของหญิงสาวที่เป็นต้นเหตุทั้งหมด จึงรีบรายงานให้เจ้านายของตัวเองรู้

“ขออนุญาตครับท่านชีค ชีคนาซเซอร์มาแล้วครับ”

“มันพาผู้หญิงของฉันมารีไปล่า”

“ครับท่านซีค”

“ดี! ฉันไปบอกให้มันเข้ามาได้แล้ว”

นาซเซอร์จับข้อมือของยาสมินเดินเคียงกันมา อะมาร์มองยาสมิน ที่สวมชุดเดรสตัวยาวแขนยาวสีแดงมะเหมี่ยวซึ่งไม่เน้นสัดส่วนนัก ศีระะคลุมด้วยฮิญาบซึ่งทำจากผ้าชีฟองสีเดียวกับชุดและปักลายสีทอง

ความกลัวทำให้ยาสมินเงยหน้ามองที่ฝั่งเดียวของเธอ และท่าทางของชายหนุ่มที่ไม่คิดจะยอมอ่อนข้อหรือยำเกรงซีคอะมาร์ทำให้หญิงสาวประหลาดใจ ทว่าได้แต่ตั้งคำถามในใจ

“สวัสดิ์ครับซีคอะมาร์”

“สวัสดิ์ครับซีคนาซเซอร์ เทียนังก่อน”

ยาสมินหันไปมองชายหนุ่มร่างสูงสง่าทันที เธอกลัวว่าเขาอาจจะโกหก คิดจะส่งตัวเธอให้ซีคอะมาร์ ในเมื่อเขาคือซีคต่างแดนคนนั้น ทว่าเมื่อเธอคิดจะดึงมือออกจากอุ้งมือใหญ่ กลับถูกมืออบอุ่นข้างนั้น กระชับไวแน่น

“ผมไม่เคยได้ข่าวว่าซีคนาซเซอร์จะสนใจผู้หญิงคนไหนเป็นพิเศษ เหตุใดจึงเดินทางมาสนใจผู้หญิงของผมได้ล่ะ”

“ผมมาเจรจาเรื่องผลประโยชน์ ท่านจะให้ผมคุยตรงนี้หรือไม่”

อะมาร์ยิ้มมุมปาก ก่อนมองสาวใช้และนางในฮาเร็ม “พวกเจ้าออกไปก่อน”

บรรดาสาวใช้และนางในฮาเร็มพากันยอบกาย ค้อมศีรษะ แล้วออกจากห้องโถงรับรองแขก

นาซเซอร์คลี่ยิ้มอย่างพอใจ และมองใบหน้าสวยที่ตราตรึงลงในความทรงจำของเขา ใบหน้านี้นี้แหละที่ทำให้เขารู้สึกเหมือนสะกดลมหายใจ จนยื่นมือไปช่วยเธอโดยไม่รู้ตัว

“ซีคนาซเซอร์จะให้ผู้หญิงคนนั้นอยู่ด้วยหรือไม่ ถ้าถูกใจนัก

ผมก็ไม่ว่าหรวก แต่ยังไงเธอก็เป็นผู้หญิงในวังของผม”

“ผมไม่ได้คิดจะคืนยาสมีนีให้ท่านหรวกนะครับ แล้วก็ยังไม่ยอมให้ท่านล้าเส้นเข้ามาในเขตเหมืองทองของผมด้วย”

“คิดจะเอาไปซะทุกอย่างไม่ได้หรวก มันต้องมีข้อแลกเปลี่ยนนะ พ่อหนุ่ม”

นาซเซอร์กระตุกมุมปาก การได้เห็นอีกฝ่ายเจ้าเล่ห์ทำให้เขารู้ว่า ชีคอะมารีไม่ได้คิดจะยอมง่ายๆ แน่نون ทว่าในฐานะผู้นำรัฐอิสระชาฮาปียา ซึ่งหวงผลประโยชน์ของประชาชนและของรัฐ เขาจะไม่ยอมอย่างแน่อนเช่นกัน

“ท่านก็น่าจะรู้ว่าท่านล้าเส้นเข้าไปในเขตของชาฮาปียา และผมจะไม่ยอมอีก”

“แล้วจะทำอะไรได้ล่ะ ถ้าผมไม่ยอมเอ้อออด้วยซะอย่าง”

“งั้นก็เปิดศึกกันดีมัยละครับ ท่านเองก็น่าจะพอรู้กำลังทหารของรัฐชาฮาปียา ถึงเราจะไม่ชอบต่อสู้กับใคร ไม่ชอบทำสงครามกับใคร แต่ถ้าเพื่อผลประโยชน์ระยะยาวมันก็ไม่แน่ จริงมัยละครับชีคอะมารี”

อะมารีเห็นชายหนุ่มใบหน้าคมคล้ามเอาจริง แม้ดวงตาสีดำคู่นั้นจะระริกไหวราวกับไม่ได้จริงจัง ทว่ากิตติศัพท์ของชีคนาซเซอร์ก็ดังนักในละแวกนี้...เขาเป็นคนมีอำนาจ เด็ดเดี่ยว และเด็ดขาด ทั้งยังมีกำลังทหารที่เข้มแข็ง ไม่ว่าใครก็คงต่อกรด้วยไม่ได้ เรื่องนี้อะมารีรู้ดี

“ได้เด็กปากไม่สิ้นกลืนน้ำนม คิดจะเอาทั้งเหมืองทองและผู้หญิงของฉัน มันจะไม่มากไปหน่อยรึไง อย่าคิดว่ารัฐของตัวเองมีกองกำลังทหารเข้มแข็งแล้วคิดจะรังแก...”

“ถ้าพูดแบบนั้น ผมก็อาจต้องย้อนถามว่าใครกันแน่ที่คิดจะรังแกก่อนกัน” นาซเซอร์ขดขึ้นเสียงเข้ม “ไม่ใช่ท่านรึไงที่เป็นคนล้าเส้นเข้ามาขุดเหมืองทองในเขตของชาฮาปียา”

“แล้วต้องการอะไรเล่า”

“ลงลายมือชื่อของท่านไม่ให้มีการล้าเส้นเข้ามาชุดทองในเขตของซาฮาบียาอีก ไม่เช่นนั้นทางเราจะเตรียมกำลังทหารเพื่อเอาดินแดนบริเวณเหมืองทองทั้งหมดมาเป็นของเรา ท่านจะเลือกทางไหนล่ะครับ”

อะมาร์กำมือแน่นด้วยรู้ดีว่าไม่มีทางเลือกสักนิด เขาจำเป็นต้องปกป้องผลประโยชน์ของตัวเอง

นาซเซอร์เห็นท่าทีของอีกฝ่ายก็รู้คำตอบได้ทันที ทว่าไม่ทันได้ส่งสัญญาณบอกให้คนของตัวเองยื่นสัญญาให้ซิดอะมาร์ลงลายมือชื่ออีกฝ่ายก็เอ่ยขัดอย่างเจ้าเล่ห์

“เรื่องเหมืองทองเกี่ยวอะไรกับนางในฮาเร็มของพวกเราล่ะ ซิดนาซเซอร์เพิ่งเจอไม่ใช่รึไง”

“จะเพิ่งเจอหรือไม่ก็ไม่ได้เกี่ยวอะไร ผมพาเธอมาด้วย เพราะรู้ว่าเธอไม่ได้เต็มใจจะอยู่ที่นี้ และจะมาบอกให้ท่านรู้ว่าผมจะพาเธอไปจากที่นี่ แต่ถ้าท่านไม่อนุญาต ผมก็คงอนุญาตให้ท่านลงลายมือชื่อบนสัญญาทำธุรกิจเหมืองทองไม่ได้หรอกนะครับ” เขาเอ่ยพลางส่งยิ้มเจ้าเล่ห์

อะมาร์กำมือแน่นขึ้น โกรธจนควันออกหู แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ทว่าจะให้ยอมง่าย ๆ ก็ไม่ใช่เขาเสียด้วยสิ

ซิดเฒ่าลอบยิ้มเจ้าเล่ห์ แต่มีหรือที่ซิดนาซเซอร์ซึ่งคอยจับจ้องอยู่จะไม่รู้ทัน

“ถ้าอย่างนั้นผมก็คงจะขัดไม่ได้ แต่ขอส่งถึงมือซิดนาซเซอร์ในวันพรุ่งนี้ได้มั๊ย”

“ได้ครับ ถ้าวันพรุ่งนี้ท่านไม่ส่งตัวยาสมินให้ผม หรือเธอเป็นอะไร...อย่าหาว่าผมไม่เตือนนะครับ”

“งั้นก็ตามนี้”

ซารีฟสบตากับซิดนาซเซอร์อย่างรู้กัน ก่อนยื่นเอกสารสัญญา

ให้ชีคอะมาร์ลงลายมือชื่อ

นาซเซอร์รู้ดีว่าชีคอะมาร์ไม่ได้คิดอย่างที่แสดงออก อีกฝ่ายมีแผนจะทำอะไรสักอย่างกับยาสมินเป็นแน่ แต่เขาก็เลือกจะเล่นตามน้ำ ชายหนุ่มถอดแหวนทองคำขาวแกะสลักหัวแหวนเป็นรูปหัวเสืออันเป็นสัญลักษณ์ของเขา

“ท่านชีคจะทำอะไรคะ” ยาสมินกระซิบถามเมื่อเขาดึงมือเธอให้สวมแหวนของเขา

“ฉันสัญญากับเธอแล้วว่าจะช่วยเธอ ฉันจะไม่ผิดคำพูด ถ้าเกิดอะไรขึ้น ฉันจะไปช่วยเธอทันที”

“แต่ว่า...” ยาสมินแน่นปากแน่นขณะเหลือบมองชีคอะมาร์

หญิงสาวยอมรับว่าเธอไม่คิดจะไว้วางใจชีคอะมาร์สักนิด สายตาที่เขามองเธอ ไม่ว่าจะดูอย่างไรก็เหมือนคนที่ตั้งใจจะรังแกเธอ ไม่คิดจะทำตามคำพูดที่ให้ไว้แกชีคนาซเซอร์

“เชื่อฉันสิ แหวนวงนี้คือตัวแทนของฉัน มันจะทำให้ฉันปกป้องเธอได้”

“แค่แหวนนะเธอคะ”

“มันไม่ใช่แค่แหวนหรือกนะยาสมิน เธอเป็นว่าทำตามเขาไปก่อน ฉันจะหาวิธีเอง”

“แล้วถ้าเกิดเขาผิดคำพูดล่ะคะ ถ้าเขารังแกฉัน ฉัน...”

“ซู...” นิ้วเรียวยาวบนเรียวยาวปากอิมเป็นกระจับ “ฉันสัญญาว่าจะปกป้องเธอ และจะช่วยเธอไม่ใช่รีง”

“ฉันเชื่อคะ ถ้าฉันออกไปจากที่นี่ได้ ไม่ว่าท่านชีคต้องการอะไร ฉันสัญญาว่าจะตอบแทน”

“ตอนนี้อะไรเพ่งคิดเรื่องนั้น” นาซเซอร์เอ่ยเสียงห้าว ก่อนกระซิบให้เธอได้ยินแค่สองคน “ห้ามถอดแหวนนี้เด็ดขาด แหวนนี้คือตัวแทนของฉัน ถ้าเธอถอด หรือไม่ได้เอามาคืนฉัน มันคงเป็นเรื่องใหญ่ เข้าใจ

ไช้มัย”

“ค่ะ ฉันจะรักษาให้ดีที่สุด”

“ฉันให้เพื่อให้เธอเชื่อว่าฉันจะไม่ผิดคำสัญญา”

ยาสมีนซ่อนตามองเขาโดยไม่รู้ตัว เธอไม่รู้ว่ามันจริงอย่างที่เธอว่าไหม แต่แหวนทองคำขามีหัวเป็นรูปเสือ ซึ่งนัยน์ตาทั้งสองทำด้วยทับทิมเม็ดเล็กสีแดงเลือดนก เหมือนว่าดวงตาของมันพร้อมจะเอาเรื่องทุกคนที่คิดร้ายกับคนที่สวมใส่ แม้เธอจะไม่รู้ความหมาย ไม่รู้ว่าเป็นตัวแทนของเขาจริงหรือเปล่า ทว่าในฐานะลูกสาวเศรษฐีพลอย เธอรู้ว่านี่เป็นของแท้ และเขายืนยันความตั้งใจด้วยการฝากสิ่งนี้ไว้กับเธอราวเป็นการแลกเปลี่ยน

อะมาร์มองท่าทางของซีคณาซเซอร์อย่างไม่ค่อยพอใจนัก เขาจะไม่ยอมให้ซีคณาซเซอร์มาอุปถัมภ์ตนเป็นครั้งที่สอง คืบนี้เขาจะจัดการยาสมีนเสีย

เมื่อถึงตอนนั้น...ผู้หญิงที่ซีคณาซเซอร์อยากได้นักหนาก็เป็นแค่อดีตนางบำเรอของเขา หากซีคณาซเซอร์ได้ล่วงรู้เขาคงสะใจ และเขาก็จะได้เซกซ์ยาสมีนสมดังตั้งใจ